

Devrimci İrade

12 Eylül 1980 Faşist Diktatörlüğü'nün amacı ve yarattığı sonuçları bugün halen yaşamaktayız. Evet, 12 Eylül tüm devrimci örgütleri bir silindir gibi ezdi geçti. Saflarında dönekler yarattı. Umudunu, amaçlarını kaybedenler, yönünü reformizme, liberalizme hatta düzene çevirenler, ruhlarını burjuvaziye satanlar oldu.

80'li yılların sonunda Sovyetler Birliği ve Dünya Sosyalist Sistemi'ndeki karşı-devrim bütün dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de devrim ve sosyalizm güçlerinin toparlanmasına değil, daha da zayıflamasına sebep oldu. Muazzam bir teorik ve ideolojik savrulma yaşandı. Fakat bir cephede bu yaşanırken, diğer cephede, sermaye cephesinde, emperyalist cephede hiç bir şey değişmedi. Tam aksine baskı, sömürü ve savaş politikaları daha da geliştirildi. Kapitalist dünyanın temel çelişkisi olan emek-sermaye çelişkisi çözülmedi. Üretim araçları üzerindeki mülkiyet sorunu çözülmedi. Kısacası, devrimci mücadelenin, sosyalizm mücadelesinin, sınıfsız, sömürsüz ve sınırsız bir komünist dünya mücadelesinin gerekçeleri ortadan kalkmadı.

Demek ki meseleyi sadece 12 Eylül faşist diktatörlük dönemine ve Dünya Sosyalist Sistemi'ne karşı gerçekleştirilen karşı-devrim ile izah etmek yetersizdir ve en başta doğru da değildir. Bu etmenlerin mücadeleyi zayıflattığı ve geriletmediği doğrudur. Ne ki, bugün yaşadığımız dünya gerçeği karşısında bu etkileri de geçersiz kılmak ve sınıf mücadelesini geliştirmek komünistlerin en başta gelen görevidir, varlık nedenleridir.

Bugün Türkiye'de işçi sınıfı üzerinde baskı ve sömürü had safhaya ulaşmış durumdayken, sınıfın sendikal ve politik örgütlenmesindeki eksikliklerden dolayı burjuvazi hak ettiği tepki ve mücadele ile karşı karşıya kalmıyor. Diğer yandan ise, Kürt ulusal sorunu karşısında burjuvazinin TC Devleti kurulalı beri sürdürdüğü inkar ve imha politikaları yeni bir aşamaya yükseliyor. Tam bu noktada, gerek 12 Eylül rejiminin, gerekse de uluslararası anlamda karşı-devrimin nasıl etkisiz hale getirilebileceğinin örneğini yaşıyoruz. Bunun bir "kader" olmadığını bize Kürt Ulusal Demokratik Hareketi'nin mücadelesi gösteriyor.

Mücadeleyi geliştirmek ve yükseltmek bir devrimci irade meselesidir. Marksizm-Leninizm bilimi ışığında günümüz koşullarında bu mümkündür. Tüm olumsuz koşullara karşın, varolan olanakları doğru değerlendirerek, güncel verili koşullara uygun stratejiler geliştirerek, "süreklilik içinde yenilenme" görevini yerine getiren iktidara karşı sınıf mücadelesinin geliştirilmesi mümkündür. Bu noktada işçi sınıfının politik örgütü Türkiye Komünist Partisi'nin önemi, rolü ve görevleri ortaya çıkıyor.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 7 Ocak 2016 Tarihli Açıklaması

Kürt Halkına Saldırmak Barış Getirmez ! Bu Bir İktidar Mücadelesidir !



AKP Rejimi dört koldan Kürt halkına saldırıyor. Baskı ve terör ile sonuç alamayınca, imha politikaları ile Kürt halkını teslim almaya çalışıyor. Kürt halkını bölme stratejisi izliyor. Kürt halkını Özgürlük Hareketi ile karşı karşıya getirmeyi amaçlıyor. Bu amacına da öldürerek, korkutarak, teslim olarak, diz çöktürerek ulaşmak istiyor. Bugünlerde uygulamaya konulan plan budur.

AKP Rejimi bu planını devletin tüm bileşen, kurum ve kuruluşları ile birlikte uygulamaya koydu. Bu bir devlet politikasıdır. Bu planını başarıya ulaştırmak içinse her yöntemi kullanıyor, mübah sayıyor. Resmi güvenlik güçlerinin, askeri, polislinin yanısıra, özel eğitilmiş SAS Komandolarına, MİT'in bordo berelilerine, Özel Kuvvetler Komutanlığına kadar bütün "resmi" güçlerin yanısıra, sivil paramiliter kontr-gerilla çetelerini, terör çetelerini de sahaya sürüyor. "Sivil" güçlerden ayrı terör çeteleri oluşturulmuştur ve bunlar devlet olanakları ile devletin hesabına sahaya sürülmüştür. Kimileri buna "Sarayın paramiliter gücü" diyorlar, "Erdoğan kendi ordusunu oluşturdu" nitelemesini yakıştırıyorlar. Bu devletin bir organizasyonudur.

Kürt ulusal demokratik mücadelesinin geldiği aşamada bu tür yöntemlerle sonuç almak mümkün değildir. Kürt halkı bu baskı, terör ve imha planları karşısında sadece ve sadece devletten daha fazla uzaklaşmakta, özgürlük hareketinin saflarını güçlendirmektedir. Bu uygulamalar, Kürt halkının son "beklentilerini" de yok etmektedir.

Devlet, saldırdıkça ve istediği sonucu alamadıkça çıldırmışçasına vahşeti artırıyor. Kendi kanunlarını çiğnemenin dışında, imza attığı tüm uluslararası anlaşmaları ayaklar altına alıyor. Savaş suçu işliyor. Ve bu gelişmeler bütün dünyanın gözü önünde ceryan ediyor. TC Devleti gerek içerdeki bu uygulamaları, gerekse de Suriye ve bölgede uyguladığı saldırgan, maceracı politikaları ile mensubu olduğu bloktan dahi beklediği desteği alamıyor. Türkiye'de ve Kürdistan'da geliştirilen bu plan, TC Devleti'nin Ortadoğu'ya yönelik politik planlarından bağımsız ele alınamaz. Suriye gibi bağımsız bir komşu ülkenin iç işlerine karışmayı kendine hak gören, o ülkenin içinde terör çetelerini besleyen, finanse eden, eğiten, silahlandıran ve yönlendirmeye çalışan bir devlet politikası ile karşı karşıyayız. Suriye'nin iç işi olan Rojava Kürdistanı'nın federatif bir yapı olarak gelişmesi konusunda sadece fikir ileri sürmenin dışında fiili müdahale tehditi savuran ve elinden geldiğince de bunu yapan bir devlet aklı ile muhatabız. Bu yaklaşıma ne Suriye, ne Rojava Kürtleri ve de bölgede ittifak ilişkileri içinde oldukları diğer uluslararası güçler müsaade etmez.

Türkiye'nin tüm barış, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm güçleri, bu savaşta, Kürt halkının, TC Devleti'nin tehditi altındaki diğer Ortadoğu halklarının yanında yer almalıdır. Kürt ulusal demokratik mücadelesinin, özgürlük hareketinin savunucusu, fiili destekçisi olmalıdır. Türkiye halklarını TC devletinin, AKP rejiminin bu planlarına karşı mücadeleye çağırmalı, bulunduğu her yerde mücadele ocakları yaratmalıdır. Türkiye işçi sınıfı milliyetçi, şovenist etkilerden arınmalıdır. Kürdistan'da imha savaşı sürerken, Türkiye'nin diğer bölgelerinde yaşamın hiç bir şey olmamışçasına normal sürüp gitmesi kabul edilemez. Kürt ulusal sorununun adil, barışçıl ve demokratik çözümü de Türkiye'nin baskısız, savaşı, sömürsüz demokratik bir yönelime girmesi de artık AKP rejiminin ve onun arkasındaki güçlerin yenilgisine bağlıdır. Bu bir iktidar mücadelesidir ve işçi sınıfının öncülüğünde, tüm ezilen ve sömürülen emekçi halkların baş kaldırmasıdır. Başka çözüm yoktur.

Türkiye Komünist Partisi, Merkez Komitesi, 7 Ocak 2016

Onbeşler'in Katli Ve Güncel Mücadele. Türkiye Komünist Partisi Yok Edilemez !

o Mehmet KADIRGA

Türkiye Komünist Partisi kurucuları ve ilk Merkez Komitesi üyeleri, Genel Başkan Mustafa Suphi, Genel Sekreter Ethem Nejat dahil Onbeş yoldaşımızın kemalist burjuvazi tarafından katledilmelerinin üzerinden 95 yıl geçti.

Katliamın birçok boyutu var. Ekim Devrimi ve genç Sovyet Rusya'nın başarısı meselesi var; Komünist Partilerin uluslararası alanda örgütlenmesi meselesi var; Anadolu'da emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşı sürecinin kaderi meselesi var; Bu ulusal kurtuluş savaşının, toplumsal bir kurtuluş mücadelesine yükseltilemesi meselesi var; Aynı dönemde Almanya Komünist Partisi liderleri Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in benzer yöntemlerle katledilmesi meselesi var... Bu veriler çoğaltılabilir. Ancak en önemlisi ve tüm bu verilerin birleştiği bir olgu var. O da Trakya, Anadolu ve Mezopotamya'da, şimdiki Türkiye'de, Marksist-Leninist temelde kurulan bir partinin, Türkiye Komünist Partisi'nin henüz doğarken yok edilmesinin hedeflenmesi gerçeğidir. Konuyu bu boyutu ile ele alalım.

Burjuvazi, işçi sınıfının iş gücünü sömürerek varlığını sürdürebilir. İş gücü sömürsü ve buna karşı mücadelenin üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kalkması, işçi sınıfının siyasi iktidarının kurulması ile ortadan kalkacağı Marksizm-Leninizm'in temel görüşüdür. Komünistleri, diğer tüm reformist yorumlardan ayırt eden de budur. Marks ve Engels'in geliştirdiği kurama göre de işçi sınıfı bu mücadeleyi ancak ve ancak kendi örgütünün öncülüğünde mücadele ederek kazanabilir. Lenin önderliğinde gerçekleştirilen Büyük Ekim Devrimi'ne giden mücadele süreci ve devrimin gerçekleştirilmesi, ardından ise proletarya diktatörlüğünün kurulması da işçi sınıfının politik örgütü partisi vasıtasıyla olmuştur. Lenin, parti teorisini daha da geliştirerek, burjuvazinin iktidarına karşı zafer kazanacak parti olarak Komünist Partileri'nin sahip olması gereken nitelikleri belirlemiştir. Bu tür partilere de biz Yeni Tıp Leninci Parti adını veriyoruz.

Ekim Devrimi'nin başarısı ile tüm dünyada, Komünist Partiler oluşmaya ve kurulmaya başlanmıştır. Daha önce gruplar, yayınlar çevresinde, legal ve illegal çeşitli biçimlerde varlıklarını sürdüren komünist oluşumlar, Marksist-Leninist temelde partiler olarak yapılanılmışlardır. Bu görevi de dünya çapında Komintern yürütmüştür. Tek tek ülkelerdeki partiler, Komintern'in bir şubesi olarak çalışmışlardır. Türkiye Komünist Partisi, partimiz de 10 Eylül 1920'de bu

temelde kurulmuştur. On yıllara dayanan farklı grupların, örgütlenmelerin, yayınların, ülke içindeki ve dışındaki temsilcileri, delege olarak katılarak partimizi kurmuşlardır. Dolayısıyla TKP, o güne kadar sürdürülen Marksist devrimci mücadelenin geleneği temelinde, Sovyet devrimi ve onun uluslararası alanda önüne koyduğu hedefler doğrultusunda, yeni bir aşama ve niteliği ifade edecek biçimde kurulmuştur.

Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşu o güne kadar Balkan ve Anadolu topraklarında Türk, Laz, Gürcü, Kürt, Arap, Çerkes komünistleri ve farklı uluslara mensup komünistlerin, özellikle Bulgar, Rum ve Ermeni komünistler de dahil, yürüttükleri komünist mücadelenin inkarı temelinde değil, bu çalışmaların tümünün bir sonucu ama Büyük Ekim Devrimi ve Sovyet komünistlerinin mücadeleye kazandırdığı yeni nitelik temelinde gerçekleşmiştir. Aynen, dünyanın diğer ülkelerinde de olduğu gibi.

İşçi sınıfının mücadelesi uluslararasıdır. Emek-sermaye çelişkisi tüm dünyada çözülmesi gereken bir meseledir. O anlamda komünist hareketin uluslararası niteliği ve proletarya enternasyonalizminin ilkeleri her bir komünist partisi için temel ilkelerinden biridir. Ancak, bu mücadele, tek tek ülkelerde, ulusal sınırlar içinde yürütülecek sınıf mücadelesinin başarısı ile yürütülür ve belirlenir. Bu anlamda ulusal olan ile uluslararası olan arasında diyalektik bir bağ vardır. Bir parti ulusal sınırlar içinde ne kadar başarılı olursa uluslararası mücadeleye o kadar katkısı olur. Aynı şekilde uluslararası mücadelenin başarısı da ulusal sınırlar içinde yürüten mücadelelere güç verir.

Türkiye burjuvazisi, komünistlerin enternasyonalist niteliğini istismar sebebi olarak kullanarak TKP'yi sürekli bir "dış güç" olarak nitelermeye ve "Sovyet Rusya'nın beşinci kolu" olarak karalamaya çalışmışlardır. Bu savları ile komünistleri toplumdaki soyutlamayı denemişlerdir. Burjuvazi bu şekilde sınıf mücadelesinin uluslararası karakterinin içeriğini çarpıtarak işçi sınıfını ve ezilen, sömürülen emekçi halkları kendi ideolojisi doğrultusunda etkilemeye ve yönlendirmeye çalışmaktadır. Onbeşler'in katledilmesinde de geliştirilen senaryo yoluyla halkın galeyana getirilmesi bu öğeler kullanılarak yapılmıştır. Ve bu anti-propaganda o zamanlardan günümüze kadar sürdürülmektedir.

Türkiye Komünist Partisi'nin kadroları, kökleri Anadolu topraklarındadır. İdeolojimizin ve mücadelemizin evrensel karakteri bunun karşısına konulamaz. Bütün sorun, bu gerçekliği işçi sınıfına ve ezilen, sömürülen

halklarımıza doğru biçimde anlatmaktır. Bu da burjuva toplumunun ideolojik yapılanması koşullarında çok kolay bir konu değildir. İşçi sınıfı ancak sınıf bilincini kazandığı vakit bu konuda burjuva ideolojisinin etkilerinden kurtarılabilir. Bu da işçi sınıfının kendi sorunları ve öz deneyimleri alanında yürüteceği mücadeleler içinde mümkündür.

Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve diğer katledilen yoldaşlarımızın, geçirdikleri ideolojik gelişme süreci, gördükleri eğitim, Marksist-Leninist düşüncelere sahip olana kadar geçirdikleri evrim, Büyük Ekim Devrimi'nin etkileri, Anadolu'daki milli mücadeleye bakış açıları, Doğu Halkları Kurultayı'nın içeriği ve TKP'nin 10 Eylül 1920'de kuruluşuna yol açan süreç bir de bu açıdan değerlendirilmelidir.

Günümüzde Mustafa Suphi ve yoldaşlarının mücadelelerini doğru olarak irdelemek, Partinin kuruluş dökümanlarını ve haince katledilmelerine kadar gelişen politik süreci değerlendirmek, bugün ve önümüzdeki mücadele süreçleri açısından çok zengin bir kaynak yaratmaktadır.

Mustafa Suphi yoldaş III. Enternasyonal'in kuruluş kongresinde yaptığı konuşmada şöyle demiştir: "... **Yoldaşlar, çok açıktır ki Fransız-İngiliz kapitalizminin başı Avrupa'da olsa da, gövdesi Asya'nın verimli topraklarındadır. Biz Türk sosyalistleri için önemli ve birinci görev Doğu'daki kapitalizmin kökünü kazıdır. Ancak bu yolla Fransız-İngiliz üretimini hammaddeden yoksun bırakabiliriz. Türkiye, İran, Hindistan ve Çin, Fransız-İngiliz endüstrisine kapılarını kapayarak, onu Avrupa borsalarına akma imkanından yoksun bırakacak, böylece iktidarın proletaryanın eline geçmesi ve sosyalist düzenin yerleşmesiyle sonuçlanacak, eli kulağında bir bunalıma yol açacaklardır. Buna ulaşmak için bölgesel devrimci hareketin ajitasyon yürütmesi ve Doğu halklarının Fransız-İngiliz emperyalizmine karşı ayaklanmaları lazımdır. Ama Doğu'yu nasıl devrimci kılacağız? Sık sık Doğu sorununu tartışıldığı, Doğu halklarının manevi hayatlarından söz edildiği, bunların daha iyi incelenmesi isteğinin ifade edildiği toplantılara katıldım. Çarlık rejimi Doğu'yu işte böyle inceliyordu. Söz konusu olan Doğu halklarını sömürmek için en iyi yolların bulunmasıydı. Bu sorunu bugün inceliyorsak, bu, ezilen Doğu'yu kurtarmak içindir. Doğu'yu bilimsel incelenmesine vakit ayırarak, silahlarımızı sıkıca ellerimizde tutmamız, Doğu'da devrimci bir ocağın örgütlenmesi amacımızı gözden kaçırmamız lazımdır. Doğu haklarının Avrupa sermayesine başkaldırışı, Rus devrimi için olduğu**

Onbeşler'in Katli Ve... (2. sayfadan devam)

kadar bugün tüm ülkelerin proleterlerini harekete geçiren –ki bu da onu İngiltere ve Amerika'nın sürekli tehdidi altına sokmakta ve bizim, yani Doğu'nun yardımının beklenmesini zorunlu kılmaktadır- genç Alman devrimi için de yararlıdır.

Bu nedenle Doğu halkalarının arasında devrimci ocakların kurulması III. Enternasyonal'in acil görevi olmalıdır. Güçlü ve genç Rus Kızıl Ordusunun bağrında, gelişen Türk askeri örgüt hücreleri kurulmaktadır. Bugün çeşitli Rus cephelerinde, Sovyetlerin gücünü korumak amacıyla Kızıl Ordunun yanında dövüşen bin kadar Türk için büyük bir yarar belirtmektedir.

Coğrafi konusundan dolayı, Türkiye daima Asya ve Avrupa arasında bir bağ oluşturmuş ve kapitalizmin dolaysız baskısı altında ezilmiştir.

Bütün bunlar bizlere dünya devriminin gelecek safhasında Türk proletaryasının önemli bir yer işgal edeceğini gösteriyor. Eminiz ki Türk proletaryası dünya sosyal devrimine dayanak olmak ve onu ilerletmek için bütün gücünü kullanacaktır."

Mustafa Suphi yoldaş, bu konuşmasında Türkiyeli komünistlerinin uluslararası mücadele içindeki ulusal görevlerini açık bir şekilde tarif etmiştir. Bu konuşma 1919 yılında yapılmıştır. Bunun ardından da Trakya, Anadolu ve Mezopotamya topraklarında emperyalizme karşı yürütülen ulusal kurtuluş savaşının uluslararası proletarya mücadelesi açısından önemi değerlendirilmiş, TKP'nin bizzat bu mücadeleye fiili olarak katılması, o döneme kadar yerel ve bölgesel olarak mücadelenin içinde olan komünist grupların koordine edilmesi ve Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın başarıya ulaştırılarak Toplumsal Kurtuluş Savaşı niteliğine yükseltilmesi hedeflenmiştir. Türkiye Komünist Partisi'nin Birinci Programı ve Kuruluş Kongresi kararları bu amacı içermektedir. O dönemde bu amaçların başarılması bir yandan Anadolu topraklarında bir sosyalist devrimin gerçekleştirilmesi ile bu topraklarda "Amele ve Rençber Şûralar Cumhuriyeti'nin", yani "İşçi ve Köylü Sovyetleri Cumhuriyeti'nin" kurulması hedef-lenmekteydi. Burjuvazi kendisini bu hedefi her ne şekilde olursa olsun engellemek zorunda görüyordu. Bu amaçla önce Mustafa Kemal öncülüğünde 18 Ekim 1920'de, "resmi" bir "Türkiye Komünist Partisi" kurdular. Bu tarih, TKP'nin kuruluşunun ilanının beş hafta sonrasına tekabül eder. Ancak, bu parti ile gerçekleştirmek istedikleri işlevleri hayata geçiremeyince, bu partinin Sovyet Rusya ve Komintern tarafından tanınmasını

sağlayamayınca ve aynı zamanda Mustafa Suphi'lerin Anadolu topraklarında yürüyen mücadeleye katılmalarını başka türlü engelleyemeyince 28-29 Ocak 1921 gecesi o hain cinayeti planladılar ve uyguladılar.

Mustafa Suphi yoldaşın bu konuşmasını, günümüz Ortadoğu koşullarında, ABD, Alman, İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin planları çerçevesinde değerlendirdiğimizde Türkiyeli komünistlerin, TKP'nin önündeki görevin değişmediğini görmekte zorlanmayız. Bu bağlamda o günün Kemalist yaklaşımların etkisi ile bugün yine Kemalistlerin devlet aklı içinde aldıkları yeri değerlendirdiğimizde, Marksist-Leninist ilkel temelinde geliştirilecek bir politikanın önemini daha iyi görebiliriz. Ulusal olan ile uluslararası olan arasındaki görevlerin diyalektiği, o gün olduğu gibi bugün de geçerliliğini korumaktadır.

Buradan çıkarılması gereken önemli sonuçlardan biri de, burjuvazinin sınıf mücadelesini yanlış yönlendirmek için "resmi TKP" kurma girişimlerinden dahi çekinmeyeceğidir. Çünkü işçi sınıfının kurtuluşu ülküsü burjuvazi için her zaman bir karabasan gibi korku vesilesi olmuştur. Bunun güçlenebileceğini ve yığınlar içinde yankı bulacağını hissettiği dönemlerde böyle girişimlerde bulunmaktan çekinmemiştir.

CİA'nın Türkiye istasyon şefliği ve ABD Dışişleri Bakanlığı Türkiye masası sorumlusu görevlerini yerine getiren George Harris, Mustafa Kemal'in "resmi" parti kurma pratiğini yazdığı kitapta şöyle değerlendiriyor; "(...) **İstiklal mücadelesinin ilk safhaları esnasında, bir yerde, komünistlerin iktidarı elde etmelerine hemen hemen ramak kalmıştı. Bu tarihte komünist liderleri, Anadolu ihtilal hareketinin başlıca askeri gücünü teşkil eden önemli partizan birlikleriyle özel bir ilişki kurmayı becermişlerdir. Komünistlerin etkisine kapılmış bu güçlere, bu, Ankara rejimine karşı öylesi bir kafa tutma, meydan okuma tavrı takındırması ki, Atatürk, filizlenmekte olan bu komünist hareketini kontrol altına alıp hizaya getirmek çabasıyla kendi resmi Türk Komünist Partisini kurmak zorunda kalmıştı. (...)**" (George Harris, Türkiye'de Komünizmin Kaynakları, Boğaziçi Yayınları, İstanbul, 1979, s. 10-11).

Kemalist Burjuvazi, Onbeşler'in katlinden sonra "resmi" Türkiye Komünist Partisi'ni kapatmıştır. TKP'de kuruluş kongresine dahi katılmayan ve Mustafa Suphi'lerin Anadolu'ya geçiş kararına karşı çıkan Şefik Hüsnü ve avanesinin TKP yönetimine geçmesi burjuvazi açısından sorunun geçici olarak çözülmesini beraberinde getirmiştir. Şefik Hüsnü oportünizmi TKP'yi kemalist

devletin peşine takmış, kemalist devletin dönüştürülerek sosyalizme ulaşılabilirliği safatasını politika haline getirmiştir. Bilen yoldaşın da 1973 Atılımı'nda izlediği politikanın kırmızı çizgilerinin belirlediği gibi, bugün de Türkiye Komünist Partisi'nde kurulalı beri iki damar vardı diyoruz; Bunların birincisi, bugün bizim temsil ettiğimiz, Mustafa Suphi'lerden başlayan ve Bilen yoldaş ile devam eden Kominternci, Bolşevik damardır, diğeri ise Şefik Hüsnü oportünizmi ile başlayan, Hikmet Kıvılcımlı, Mihri Belli ve daha sonra TİP içinde yer alan partilerde ifadesini bulan Kemalist damardır. Bugün ve bundan sonra yürütülecek mücadelelerde izlenecek çizgide, bu iki damar karşısında duruşun niteliği olmazsa olmaz önem taşımaktadır. Bilen yoldaşa rağmen, Haydar Kutlu ve avanesinin 1983 V. Parti Kongresi'nin "rehabilitasyon" adı altında yaptığı tahribat mahkum edilmeli ve düzeltilmelidir. Bu olmadan TKP'yi likidasyon sürecine sokan politika da anlaşılamaz.

Komünist politika netlik gerektirir. Burjuvazi ile tüm ara bağlantıların kesilmesini ve ideolojik anlamda Marksizm-Leninizm'e, onun parti ve devrim teorisine arı bir yaklaşımı zorunlu kılar. Bu olgu, güncel görevlerin yerine getirilmesi ve yığınları kucaklayacak bir politik çizginin oluşturulması ile çelişki içermez. Aksine, reformizme ve her tür oportünist eğilimden korunarak sınıfa ve ezilen, sömürülen halklara gitmenin, onları sınıf bilinci ile donatmanın ön koşulu budur. Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve diğer yoldaşların izlediği ideolojik ve politik hattı incelediğimizde karşılaşacağımız temel unsur bu gerçekliktir. TKP'nin kuruluş süreci ve Birinci Kongresi ile Onbeşler'in katline uzanan süreç Marksizm-Leninizm temelinde net bir komünist politikanın ifadesidir. Bu bağlamda, Türkiye Komünist Partisi'nin varlığı ve mücadelesinin geliştirilmesi, partinin örgüt ilkeleri ve kadro politikasının niteliği belirleyici önem taşımaktadır. Geçmişten çıkardığımız deneyimler temelinde, günümüzün önümüze koyduğu görevleri yerine getirmek ve yarının mücadelelerine hazırlanmak, **süreklilik içinde yenilenmemiz** ile mümkündür. Burada **süreklilik**, geçmişten günümüze uzanan, başarıları ve yenilgileri ile taşıdığımız tarihsel deneylerdir, **yenilenmemiz** ise bu deneyler ışığında, Marksist-Leninist bilim temelinde önümüzdeki görevlere yönelik çizeceğimiz yoldur. Bu bağlamda elimizde bilimimiz ve partimiz gibi iki önemli silah vardır. Mustafa Suphi ve yoldaşlarından bugüne yaşayan partimiz, Onbeşler'in uğruna can verdikleri amaçları yerine getirme görevini bizlere yüklüyor. Bu zorlu ve bir o kadar da onurlu göreve ne denli layık olabileceğimiz bu emanete sahip çıkan bugünün kadrolarına bağlıdır.

Barış İçin Savaşımın Sınıfsal Yanı

o İsmail Hakkı YORULMAZ

Komünistler toplumdaki uzlaşmaz (antagonist) çelişkinin ancak toplumsal ve siyasal bir devrimle çözüleceğini söylerler. İşçi sınıfının iktidarı kurulmadan, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete son verilmeden hiç bir toplumsal sorunun köklü ve kalıcı olarak çözülmeyeceğini bilirler. Komünistler, bu doğruyu savunurlar ve o amaca varmak için örgütlenirler, mücadele ederler, fakat komünistler kapitalist toplumda küçük bir azınlığı ifade ederler. İşçi sınıfının bu görüşleri içselleştirmesi ve bu uğurda mücadele etmesi, sınıfın bilinçlenmesi ile mümkündür. İşçi sınıfı dışında geniş halk yığınlarının mücadeleye katılmasının koşulları da işçi sınıfının mücadelesinin yükselmesine bağlıdır. Farklı koşullarda yükselen halk hareketleri, işçi sınıfının bilinçli mücadelesi ile birleşmediği sürece sürekliliğini koruyamaz ve gelişemez.

İşçi sınıfının bilinçlenmesi temelinde mücadelesini yükseltmesi öncelikle ekonomik ve sosyal sorunları çerçevesinde olur. Sendikal mücadele ve yerelerde ekonomik-sosyal sorunlar çerçevesinde yürütülen demokratik çalışmalar bunun ifadesidir. Sınıf, kendi öz sorunları için harekete geçer. Bu harekete geçiş ilk aşamada siyasi değil ekonomik ve sosyal tabanlıdır. İşçi sınıfının politik örgütünün, komünistlerin, sınıf içindeki çalışmaları mücadelenin siyasi yönelimini belirler. Bu alan sınıf mücadelesinin en önemli alanıdır.

Bu alanın dışında ülkemizde sınıfı harekete geçirecek ve geniş halk yığınlarının sahip çıkabilecekleri farklı sorunlar da mevcuttur. Bunlardan biri Kürt ulusal sorunudur. Kürt ulusal sorununun varlığı Türkiye nüfusunun dörtte birinden fazlasını doğrudan ilgilendiriyor ve bir o kadar da bu soruna duyarlı kürtler dışındaki nüfusu meşgul ediyor. Kürt ulusal sorununun çözümü konusunda yürütülen ulusal demokratik mücadele geçtiğimiz on yıllarda belirli bir olgunluk aşamasına yükselmiştir. Ulusal bilinç gelişmiş, ulusal sorun temelinde yürüyen mücadele en genel anlamıyla sınıf mücadelesinin önemli bir bileşeni düzeyine gelmiştir. Kürt ulusal sorununun çözümü konusunda bu açıdan olumlu bir gelişme söz konusuysen, egemen sınıfların Kürt halkının haklı taleplerine verdiği yanıt baskı, terör ve imha yöntemlerinin uygulanması olmuştur. Kürt halkı sadece ulusal anlamda değil, aynı zamanda ezici çoğunluğu, işçi, emekçi ve yoksul olan bir halk olma özelliği taşıyor. Bu nedenden dolayı da sınıf savaşımı Kürt halkı için de önem kazanıyor. Kürt halkı ulusal baskı karşısında devlet ile karşı karşıya geldiğinden dolayı, bu karşıtlık, Kürt halkının sınıf savaşımında da daha aktif ve dinamik bir rol oynayabilmesinin koşullarını yaratıyor. Kürt halkına karşı egemen sınıfların, devletleri

eliyle yürüttüğü savaş, Kürt halkının geniş yığınlarının savaş karşıtı bir konumda yer almalarını sağlıyor. İçeride ve dışarıda geliştirilen saldırganlık uygulamaları, savaşın finansmanının geniş işçi ve emekçi kesimlerin sırtından finanse edilmesi ile mümkün oluyor. Bu da nesnel olarak işçi ve emekçi kesimlerin savaşa karşı olmalarının koşullarını yaratıyor. İçeride ve dışarıda yürütülen savaş politikaları en büyük olumsuz etkisini işçi, emekçi ve yoksullar üzerinde gösterirken, genel anlamda ülkede çalışan kesimlerin yaşamlarını da olumsuz yönde etkiliyor. Ülke ekonomisinin savaş endekli niteliğe bürünmesi, bu savaşın finansmanı ve bu savaş finansmanından ötürü sosyal ve ekonomik alanlarda yaşanan olumsuz gelişmeler, toplumda çalışarak ve iş gücünü satarak yaşayan tüm toplumsal kesimlerin nesnel çıkarları ile çatışıyor.

Biz savaş politikalarının kapitalizmin doğasından kaynaklandığını ve özellikle kapitalizmin emperyalizm aşamasında savaş politikalarının bu rejimlerin yaşamlarını sürdürmeleri için tereddütsüz uygulamak zorunda oldukları bir yöntem olduğunun bilincindeyiz. Bütün mesele, bu gerçeği işçi sınıfı, emekçiler ve geniş halk yığınları tarafından kavranmasının sağlanabilmesidir. Savaşa karşı olmak, barış istemek, özünde sömürü düzenine ve kapitalizme karşı olmaktadır. Bilinç olarak henüz bunun ayırımına varmamış işçi ve emekçiler, yoksul halklar, komünistlerin yürüteceği çalışmalar sonucunda savaşa karşı barış istemi temelinde bir araya gelebilecek ve istemlerini yükselteceklerdir. Barış hedefinin, ulusal sorunun çözümünde, toplumdaki ekonomik-sosyal sorunların çözümünde, işgücü sömürsünün çözümünde oynayacağı rolü zaman içinde, mücadele sürecinde görecektir.

Biz kapitalizm sınırları çerçevesinde kalıcı ve köklü bir barışın sağlanamayacağını biliyoruz. Barışın garanti altına alınmasının toplumun temel sorunlarının devrimci yoldan çözümlenmesine bağlı olduğu konusunda tereddüt etmiyoruz. Ancak toplumun geniş kesimleri henüz bunu görmüyorlar ise, bu bilincin yaratılması kendi öz deneyleri temelinde sınıfın öncülerine düşmektedir. Barış istemi, ulusal, ekonomik ve toplumsal tüm sorunların çözümünde, en geniş toplumsal kesimleri bir araya getirecek asgari bir müşterek olarak değerlendirilebilir. Ve de bu asgari müşterek bütün bu geniş toplumsal kesimleri nesnel olarak burjuvazinin egemen olduğu devlet ile karşı karşıya getirir. Sadece barış mücadelesi temelinde yaratılan ortak payda, diğer, ekonomik, sosyal, toplumsal ve ulusal sorunların çözümünde birleştirici bir platform görevi görür. Barış için mücadelenin egemen sınıflar ve burjuva devletleri tarafından en ufak kıpırtısında "komünist eylemlilik" olarak nitelendirilmesinin altında yatan neden budur. Bu özelliği de barış için mücadeleyi sınıfsal

mücadelenin önemli bir ögesi haline getiriyor.

Bu nedenle ulusal sorunun çözümü için mücadele de, barış için mücadele de, sosyalist devrim için yürütülen sınıf savaşımından ayrı düşünülemez. "Demokratik bir barış" adı altında kapitalizm sınırları çerçevesinde bu sorunların çözüleceğini propaganda eden, sağ revizyonist, sosyal demokrat, reformist ve "sol" liberal görüşler işçi sınıfının mücadelesini saptırmak için görevlerini yerine getiriyorlar. Kuşkusuz ki, barış ve demokrasiden yana olacağız. Kapitalizm koşullarında barış ve demokrasi mücadelesi vereceğiz. Fakat işçi sınıfının, yoksul emekçilerin ihtiyaç duyduğu barış ve demokrasi ortamının köklü ve kalıcı tesisinin ancak kapitalizmin devrimci yoldan aşılması ile mümkün olacağını komünistler olarak her zaman kendimize rota olarak tayin edeceğiz. Bunun böyle olması, bizden daha geri istemler içinde olanlar ile, kapitalizm sınırları çerçevesinde barış ve demokrasi elde edeceklerini zannedenler ile iş birliği yapmamızın önünde engel değildir. İşçi sınıfının politik öncüleri, bu kesimleri de mücadele süreci içinde toplumsal olarak ihtiyaç duyulan hedefe yönlendireceklerdir. Bu çalışma da komünistlerin örgütlü faaliyetlerinin önemli görevleri arasındadır.

Lenin, 1915 Temmuz-Ağustos ayında bu konuda Proletarskaya Revolutsiya dergisinde bu gerçeği dile getiriyordu: "**Sosyalistler, ikiyüzlü laf cambazlarının, demokratik bir barış olasılığı üzerine söz ve vaatlerle halkı aldatmalarına fırsat vermemeli, her ülkede o ülke hükümetine karşı devrimci bir savaşım dizisi verilmedikçe, demokratik barış uzaktan-yakından benzer bir sonuca varma olasılığı bulunmadığını yığınlara anlatmalıdırlar. Sosyalistler, burjuva siyaset adamlarının, ulusların özgürlüğü üzerine söylevler vererek insanları aldatmalarına fırsat vermemeli, ezen ulusların halk yığınlarına, öteki ulusların ezilmesine yardım ettikleri ve o ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, yani ayrılma özgürlüğünü tanıyıp yüce tutmadıkları sürece, kendilerinin özgürlüğe kavuşmayı beklememeleri gerektiğini anlatmalıdırlar. Barış sorunuyla ulusal sorunda, emperyalist siyasetten farklı olarak, bütün ülkelerde güdülecek sosyalist siyaset budur.**" Bu yazısında Lenin, ulusal sorunun çözümü ile barış mücadelesi arasındaki sıkı bağa dikkat çekiyor. Ülkemizin güncel siyasi durumunda ve sınıf savaşımının geliştirilmesinde Lenin'in bu yazısında yaptığı saptamalar önemli fikirler içermektedir. Atılım'ın Eylül 2015 tarihli 263.sayısında Lenin'in bu yazısının tamamı yayınlanmıştır. Güncel durum itibarıyla yeniden okunmasını ve ulusal sorunun çözümü için mücadele ile barış için mücadelenin sınıfsal yanının bağı konusunda kurduğu diyalektik bağa dikkat edilmesini tavsiye ederiz.

Alman Komünist Partisi - DKP 21. Parti Kongresi - Temel Tezler

Komünist hareket uluslararası düzeyde, dünyada son on yıllarda yaşanan ekonomik, politik ve sosyal gelişmeler ve değişimler sonucunda işçi sınıfının mücadelesi açısından güncel görevlerin ve stratejik hedeflerin tarifi üzerine tartışmalar yürütüyor. Alman Komünist Partisi, tarihsel gelişimi ve sınıf savaşımında edindiği yer anlamında dikkatle izlenmesi gereken bir kardeş partidir. Federal Almanya Cumhuriyeti'nin Avrupa Birliği'nin etkin emperyalist güç odağı olması DKP'nin önemini daha da artırıyor.

Almanya'nın komünistleri 1990 karşı-devrimi sonucu uzun yıllar program tartışması sürdürerek 2006 senesinde 17. Parti Kongresi'nde bir Parti Programı onayladılar. Bu Parti Programı geçerliliğini korumaktadır. Günün gelişen koşulları bu programın kimi yanlarını geliştirmek ihtiyacı doğurduğundan 2014 Kasım ayından 2015 Kasım ayına dek 21. Parti Kongresi'ne yönelik Temel Parti Tezleri tartışması yürüttüler.

Atılım'ın Aralık 2015 sayısında Kongre'ye sunulan Tez Taslağını yayınlamıştık. Taslağı yayınlamamız, yürütülen dinamik tartışma ve parti örgüt ile üyelerinin aktif katılımı ile 21. Parti Kongresi'nde onaylanan biçimi arasındaki farkı görmemize olanak sağlıyor.

Partimizin Program Taslağı tartışma sürecinde, parti örgüt ve üyelerimize katkı sağlayacağı düşüncesi ile bu sayımızda Temel Tezlerin onaylanmış ve karar altına alınmış halini yayınlıyoruz.

ATILIM Redaksiyonu

DKP Eylemde – Bilanço çıkartmak, yeni olanı anlamak, fırsatları değerlendirmek için – Tekellerin erkine, savaş politikalarına ve sağcı gelişmeye karşı

Parti programımızın kabul edildiği 2006'yı takip eden yıllarda sosyalizmin, Sovyetler Birliği'nde ve reel sosyalizmin diğer ülkelerinde karşı devrimin zaferine yol açan çöküşünün ve yok edilmesinin uzun vadeli uluslararası sonuçları daha da belirginleşmiştir. Tam da bu nedenle Demokratik Almanya Cumhuriyeti'ni Alman işçi sınıfının en büyük kazanımı olarak görüyoruz.

Çağımız, emperyalist aşamadaki kapitalizmin sürekli genel krizi tarafından belirlenmektedir. Tüm diğer emperyalist devletler gibi, Alman emperyalizmi çekinmeden işçi sınıfını sömürmekte ve çıkarlarını Avrupa ve dünyada kabul ettirmeye çalışmaktadır.

Kapitalist birikim fazlası [Überakkumulation] emperyalizmde, mali spekülasyonun, sermayenin yok edilmesinden kaçınabilmek için, mali sermayenin merkezi aracı (enstrümanı) olduğu bir noktaya gelmiştir. Tekelci kapitalizmde diğer sınıf ve katmanların sırtından sermayenin yok edilmesini geciktirmek, ama böylelikle aynı zamanda kronik birikim fazlası krizini sertleştirmenin temellerini yaratmak için bankaları kurtarma biçimindeki teknelci devlet müdahaleleri, merkezi araçlardır.

Emperyalizm, güçlü olduğu algısının aksine, tarihsel aşılmasıyla ilgili gürüşmektedir. Emperyalizm paraziter, çürüten ve can çekişen kapitalizmdir ve bu nedenle içeride ve dışarıda giderek artan bir saldırganlık geliştirmektedir. Karşı devrimin sonuçları, sistem rekabetinde sosyalizm yenilgisi, şu anki emperyalist aşamanın karakterini

belirlemektedir.

Sosyalizm, önceleri emperyalizmi dizginlemişti. O zamandan bu yana dünya çapında çekinmeden hareket etmektedir. Uluslararası komünist ve işçi hareketi ile geçmiş dönemin ulusal anti-emperyalist hareketleri şimdiye kadar olmadığı biçimde savunma konumundadırlar. Kapitalist üretim ilişkilerinin varlığını sürdürmesi, insanlığın varlığını sürdürebilmesini tehlikeye sokmaktadır.

Aynı zamanda sonuçları itibarıyla üretici güçlerin sınıf ve toplum yapısında yeni değişimlere yol açan hızlı gelişmelere şahit olmaktadır. Bunlar ve kapitalizmin krizinin sonuçları işçi sınıfının bilinç gelişimi, örgütlenme ve mücadele gücü üzerinde müthiş etkide bulunmaktadır. Bilişim teknolojisindeki sürekli yeni devrimci dönüşüm serileri, nano ve gen teknolojisi ve diğer tekniklerde üretici güçlerin yüksek devirli gelişimi gözlerimizin önünde ilerleyerek sürmektedir. Bunlarla ve bireysel, sanal ve kendi kendini optimize eden üretim sistemleriyle bağlantılı olarak toplumsal iş bölümü, sınıfsal ve sosyal yapılar da yeni değişim dalgaları meydana getirilmektedir. Ücretli emek ve sermaye arasındaki çelişki daha da sertleşmektedir.

Üretici güçler, kapitalist koşullar altında tahripkâr güçlere dönüşebilirler. Savaşlar, zulüm ve baskılar, yoksulluk, doğanın talanı ve çevrenin yok edilmesi bu çelişkinin sonucudur. Bunlar, dünya çapında 60 milyondan fazla insanın göçe zorlanmasının nedenleridir.

Sermayenin merkezlerinde de yoksul ile zengin arasındaki uçurum büyümekte, toplumsal çelişkiler derinleşmektedir. Mücadeleyle elde edilen sosyal kazanımlar geri alınmakta, demokrasi kısıtlanmakta, siyasal haklar ve işçi hakları tehdit altındadır. Tekeller, kapitalist merkezlerde devletin yardımı ile ücretleri düşürebilmiş ve çalışma sürelerini uzatabilmişlerdir. İstihdam piyasasının »esnekleştirilmesi« ve sosyal hakların kısıtlanması ile kârlar rekor seviyelere çıkmaktayken, giderek daha çok insan yoksulluk ve güvencesiz istihdam tehdidi ile karşı karşıyadır. Bu gelişmeler 2008'den beri süren kriz ile daha da keskinleşmiştir.

Sosyalizmin Avrupa'daki yenilgisinden çeyrek yüzyıl sonra emperyalistler etki (nüfuz) alanlarını bölüşmüşlerdir. Yayılmacı çıkarlarını kabul ettirmek için, emperyalist devletlerin sertleştirilen sömürü koşullarını gönüllü olarak kabullenmek istemeyen veya etki alanı olarak tartışmalı olan devletlere ve gelişmekte olan ülkelere yönelik, ekonomik baskı araçlarının yanı sıra, askeri baskı yöntemlerini de uygulamak zorunda kalmaktadırlar.

Emperyalist ülkeler yeni savaşlar için silahlanıyorlar. Ve etraflarına görünmez duvarlar örüyorlar: askeri araçlarla ve mültecilere karşı acımasız politikalarla. İrkçılık ve yabancı düşmanlığı artıyor, Avrupa'nın bir çok ülkesinde faşistler ve sağ güçler konum kazanıyor.

Sermaye, üretim fazlası krizinin sonuçlarını başka ülkelere yüklüyor. AB ve ABD serbest ticaret ve çeşitli

Alman Komünist Partisi... (5. sayfadan devam)

antlaşmalar, TTIP, CETA ve TISA ve Doha Zirvesi aracılığıyla büyük tekellerin değerlendirme ve yayılma çıkarlarının önünü, az gelişmiş ülkelerde barışçıl bir yaşamı uman ve iş ve gelir kavgası veren insanların çıkarlarını dikkate almadan açıyorlar. Bu antlaşmalarla sermaye, çalışan nüfusun yaşam koşullarına yönelik en büyük talanı başlatmıştır.

Yeni gelişmeleri analiz etmek, buradan kesin bir strateji üretmek, pratik faaliyet için bağlayıcı kararlar almak ve bu kararları birlikte yaşama geçirmek zorundayız.

Savaş tehlikesi artmaktadır

Kapitalizmde üretim ve tüketim esas itibarıyla artık değer üretiminin ve sermaye değerlendirmesinin yoğunlaştırılmasının hakimiyeti altındadır. Daha erken evresinde, serbest rekabette, üretici güçlerin gelişmesi ve ücretli emeğin işgücünün sertleşen sömürsü, metaların ve sermayenin kronik üretim fazlasına yol açmaktadır. Bu birikim fazlası, kapitalist pazarın sınırlılığına ve plansızlığına ve »kitlelerin yoksulluğu ile tüketim sınırlılığına« (Karl Marx) çarpmaktadır. Kapitalizmdeki üretim fazlalığı krizlerinin kaçınılmazlığı periyodik boşalmalara ve yayılmacılık çabaları ile yeni pazarların şiddet yoluyla ele geçirilmesi biçimindeki şiddetli yanardağ patlamalarına yol açmaktadır. Böylelikle kaçınılmaz olarak kendi pazarlarının yeniden dağılımı, genişletilmesi ile hammadde kaynakları ve bunlara ulaşım yollarının güvence altına alınması için yayılmacı savaşlar ortaya çıkmaktadır.

Tekelci kapitalist / emperyalizm çağının tümüne özgün, dünyanın tekeller ve emperyalist güçler arasında yeniden paylaşım mücadelesi ateşi keskinleşerek yeniden tutuştu. Etki (nüfuz) alanları, hammadde, pazar payları ve tedarik yollarının kontrolü üzerine verilen emperyalist savaşlar, kapitalizm içi rekabetin sonuçlarıdır. Kapitalizmin yasal, eşitsiz gelişiminin, koşulları sürekli değiştirdiğini; koalisyonları dağıttığını, yenilerinin kurulmasına yol açtığını göstermiştir.

Sermayenin merkez ülkelerinin, öncelikle ABD ve NATO partnerlerinin saldırgan politikası, yeni kriz ocaklarını körüklemektedir. Savaşlar ve istikrarsızlaştırma denemeleri artmıştır: Yugoslavya'dan Afganistan'a, Irak, Libya, Suriye ve Mali'den Ukrayna ve Venezuela'ya kadar.

Ukrayna'daki ihtilaf, Kiev'deki faşist güçlerin etkisi altında olan milliyetçi

hükümetin, NATO'nun Rusya sınırında verdiği destekle Donbas'daki iki Halk Cumhuriyetine karşı olan savaşı genişletmesi ve yoğunlaştırılması, dünya çapında tehlikeye dönüşmek üzeredir – ki, nükleer silahların kullanımı dahi, kesinlikle dışlanabilir bir olasılık değildir.

Aynı Ukrayna, Kuzey Afrika veya Ortadoğu'da olduğu gibi, salt ülkeler içi iç savaşlar veya devrimler de şu an genellikle emperyalist gizli servislerin veya emperyalizmle sıkı bağlantıda olan kurumlar ve vakıfların doğrudan organizasyonu patlak vermekte veya bunlara cesaretlendirilmektedirler. İslam'ın köktenci akımlarıyla bağlantılı görülen veya bağlantılı olan İslam Devleti ve El Kaide veya »Özgür Ordular« gibi örgütler, emperyalist gizli servislerin yaratıkları veya ABD emperyalizmi veya emperyalist Avrupalı devletlerle girilen askeri işbirliğinin sonuçlarıdır.

Çözümeyen İsrail-Filistin ihtilafı, İsrail'in 242 sayılı BM kararına göre iki devlet-çözümünü reddetmesi ve saldırgan işgalci politikaları nedeniyle Orta ve Yakın Doğu'daki asker çatışmalarını ve savaşların kaynağı olarak sürmektedir.

Güncel olarak NATO partneri Türkiye, İslam Devletinin Kuzey Suriye ve Irak'taki varlığını, Kürt Kurtuluş Hareketine askeri olarak saldırmak ve ABD ve Fransa ile birlikte Suriye'nin egemenliğinin altını oymak için kullanmaktadır.

Dünyanın farklı bölgeleri emperyalist güçlerin – özellikle öncü güç ABD'nin – tasavvurlarına göre yeniden sınıflandırılmak ve emperyalist güçlerin iktisadi ve stratejik gereksinimlerine göre yeniden yapılandırılmak istenmektedir. En güçlü emperyalist güçlerin saldırgan stratejileri, bilhassa Rusya ve Çin'i askeri olarak kuşatmaya ve etkinliklerini geriletmeye veya sınırlamaya yöneliktir. Gerek Ukrayna üzerine verilen mücadele, gerekse de Pasifik bölgesinde artan ihtilaflar, güç blokları arasındaki çatışmaların sertleşeceğine işaret etmektedir. ABD ile Almanya öncülüğündeki AB – genellikle birbirleriyle ittifak hâlinde – bu ihtilaflarda hayli saldırgan bir rol oynarlarken, Rusya ve Çin savunma pozisyonlarında durmaktadırlar.

Alman emperyalizmi daha da saldırganlaşmakta ve militaristleşmektedir. Alman emperyalizmi AB'nin düzenleyici ve öncü gücü rolünü üstlenmiş, AB çerperindeki ülkeleri boyunduruğu altına almakta ve AB'ni dünya çapındaki etki alanları ve hammadde mücadelesinde

kullanmaktadır. Diğer emperyalist AB devletleri buna tahammül göstermeyeceklerdir. Federal Ordunun savaş yetisi silahlanma projeleri ve Afganistan'dan Merkez Afrika'ya kadar yurt dışı görevleriyle artırılmaktadır. Federal Almanya Cumhuriyeti'nin başını çektiği, - Lizbon Sözleşmesinde yer alan – AB devletlerini daha fazla militaristleşmelerini ve askeri harcamalarını artırmalarını öngören yükümlülük, bu anlamda okunmalıdır. Militarizm, toplumun bütününe nüfuz ettirmek istenmektedir. Hedef, Almanya öncülüğünde bir AB ordusu inşa etmektir. Toplumun bütününe militaristleşirme denemeleri, askersel sanayi kompleksi ve egemen politika tarafından yürütülmektedir.

Alman halkının Almanya'nın başlattığı iki dünya savaşının sonuçlarından elde ettiği deneyimler, Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin barış politikaları ve Federal Almanya barış hareketinin on yıllarca süren mücadelesi, Alman politikalarının militaristleştirilmesinin önünde engel teşkil etmektedir. Bu nedenle CDU/CSU ve SPD'den oluşan »Büyük Koalisyon« ve onları destekleyen kitle medyası, halkın militarizm lehine »yeniden eğitilmesi« ve manipüle edilmesi için verdikleri çabaları artırmaktadır.

Sömürü artmaktadır

Dünya ekonomisi zengin kapitalist ülkelerin burjuvazilerinin kronik birikim fazlası krizini aşma usullerince belirlenmektedir. ABD emperyalizmi, Dolar'ın hâlen söz konusu olan üstünlüğünü kullanarak, ekonomik gücü ile para basma kombinasyonuna güveniyor. Alman emperyalizmi, tüm dirençlere rağmen, AB'ne milyonlarca insanın onurunu yok eden ve onları sefalete sürükleyen sert tasarruf politikaları dayatıyor. Kronik dengesizlikler bu şekilde sadece derinleştirilmektedir.

Ekonomik olarak tamamen merkez emperyalist ülkelere ve uluslararası finans kurumlarına bağımlı olan Yunanistan'a gösterilen muamele, »siyaseten formel olarak bağımsız, gerçekte ise finansal ve diplomatik bağımlılık ağına takılı olan bağımlı ülkelerin farklı biçimlerine« (Lenin) işaret etmektedir. Emperyalizm, gücün temeli olarak ekonomik güçten başka bir şey tanımaz. Alman emperyalizmi bu kartı hakim olduğu AB içerisinde acımasızca kullanmaktadır.

»Transatlantik Serbest Ticaret« projesi 1990'lı yıllardan beri sürüyor.

Alman Komünist Partisi... (6. sayfadan devam)

TTIP/CETA/TISA gizli görüşmeleriyle yeniden hızlandırılıyor. Özünde söz konusu olan, en güçlü emperyalist merkezlerin – ABD ve başında Almanya'nın durduğu AB'nin – tekeli burjuvazilerinin çıkarlarına karşı olan devletsel veya toplumsal etkileme olanaklarını kısıtlamak veya tamamen dışlamaktır. Amaç, çalışma koşullarının deregülasyonu ve bu yolla karlılığın korunması ile yatırımların sorunlardan arındırılmış şekilde geliştirilmesidir. Bu yolla merkezlerin – aralarındaki çelişkili tüm çıkarlara rağmen – hakim konumu, diğer ülkeler ve bölgeler karşısında güvence altına alınmak istenmektedir. Bu, gerektirdiğinde savaş araçlarını da içeriyor.

BRICS grubu ülkeleri (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika) ulusal ekonomilerini kendi araçlarıyla – örneğin kendilerine ait bir Kalkınma Bankası kurarak – uluslararası alanda hareket eden tekellerin etkilerinden korumaya çalışıyorlar. Boyunduruk altına girmekten kaçınma çabaları, emperyalist merkez ülkelerin çıkarlarına ters etkide bulunuyor.

Alman emperyalizmi, Almanya'yı daha kriz başlamadan yüksek emek üretkenliği koşulları altında bir düşük ücret ülkesi hâline getirmeyi başarmıştır. Bu, zayıf bir direnç ve büyük ölçüde sendikaların katılımı sağlanarak gerçekleştirilmiştir. Bu, Almanya'nın AB'nin güney çeperindeki ülkeleri, AB ve Euro'yu kullanarak ihracat merdanesi altında boyunduruğuna sokmasının ön koşuluydu. AB ve Euro'nun yürürlüğe sokulmasının sınıfsal içeriği ve amacı giderek daha açık bir şekilde ortaya çıkıyor: Alman emperyalizmi için söz konusu olan, çeperinde sınıfsal olarak ikincil ekonomilerin bulunduğu, güvenli, sınırları aşan bir pazarın yaratılmasıdır. İkincil ekonomiler, Alman ihracat hücumuna karşı kendilerini, kendi para birimlerine değer kaybettirerek savunamamakta ve bu nedenle ücret talanı ve sosyal kısıtlamalar üzerinden »iç değer kaybına« gitmeye zorlanmaktadır. Büyük Alman sermayesi gerektiğinde onları, Alman işçi sınıfının son 60 yılda mücadele ile elde ettiği kazanımları geri almak için çalışma tezgahı, deney alanı veya şantaj potansiyeli olarak kullanabilir. AB, aynı ardılı olduğu AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu) ve AT (Avrupa Topluluğu) gibi, ilk günden itibaren tekellerin bir projesidir.

Alman tekelleri ücretlerin ve sosyal hizmetlerin düşürülmesini başardılar. Sermaye böylelikle, yoksulluk ve yaşam

koşulları güvencesizliği artarken, kârlarını artırabildi. Almanya'da da yoksul ve zengin arasındaki uçurumun derinleşmesi, kitlesel yoksulluk ve kentlerde sefalet mahallelerinin oluşması gerçeği ile karşı karşıyayız. Bir çok büyük kentte kirası ödenebilecek durumda olan konut bulunamaz durumda. Ülkemizin bir çok bölgesinde yoksullaşma kitlesel bir olgu hâline geldi. Milyonların sayısı ise aynı zamanda sürekli artıyor.

Özellikle kadınlar çoklu ayrımcılığa maruz bırakılmaktadırlar. Kadınlara daha düşük ücret verilmekte ve mesleki gelişmelerinde engellemelerle karşılaşmaktadırlar. Yoksullaşma ve güvencesizleştirme özellikle kriz dönemlerinde kadınları son derece olumsuz etkilemektedir. Bunun nedenlerinden birisi, çocukların bakımı ve eğitiminin toplumsal örgütlenmeye değil, kadınlara yüklenmesidir. Kadınlar meslek eğitiminde ve istihdam piyasasında ayrımcılığa uğratılmakta ve düşük ücretlerden, yaşlılıktaki yoksulluktan, süreli sözleşmeler ve süreli istihdamdan olumsuz etkilenmektedirler. Ataerkil yapılar toplumda kökleşmiştir, kadına yönelik şiddet gündemdedir. Kadınların bu durumdan kurtulmaları ekonomik koşullarının kötüleştirilmesiyle zorlaştırılmaktadır. Kadınların eşit olmayan ücretler, kalifikasyon olanaklarından mahrum bırakılma, güvencesiz çalışmaya itilme ve işsizlik üzerinden ayrımcılığa uğratılmalarına karşı mücadele, faaliyetlerimizde daha büyük rol oynamalıdır.

Bilimsel-teknik devrimin hızı

Sömürünün keskinleşmesi, bilimsel-teknik devrimin derinleşmesinin yeni bir devresiyle birlikte gelişmektedir. Bu, özü itibarıyla bilimin »dolaysız üretici güce« (Karl Marx) dönüşmesinden kaynaklanmaktadır. Sonucunda da sadece tüm üretim ve dağılım işlemlerinin bilimselleştirilmesine değil, aynı zamanda genel olarak artı-değer üretiminin kaynağı olan insan işgücünün çelişkili değerlendirilmesi-değersizleştirilmesine yol açmaktadır.

İnsan giderek üretim sürecinin »bekçisi ve regülatörü« (Karl Marx) olmakta, yüksek kalifiyeli ücretli emek giderek canlı üreticiden modern otomatik sistemlere aktarılmaktadır: bugüne kadar öncü olan teknolojiler üretimin dijitalleştirilmesiyle hızlı bir tempoda »ahlaki olarak yıpratılmaktadırlar« (Karl Marx). Bu bilimselleştirilme ile maddi üretimin öncesi ve sonrasındaki bölümleri (geliştirme, planlama, pazarlama, dünya çapında lojistik) sadece daha büyük

önem kazanmamaktadır, burada modern işçi sınıfının yeni bölümleri oluşmuştur. Onlar için eski »beyaz yakalı olan – olmayan proleterler« ayrımı artık geçerli değildir.

Meta olarak işgücünün eğitim ve yeniden üretim (reprodüksiyon) alanları, orada çalıştırılan ücretli işçilerin sayısı itibarıyla, işçi sınıfının doğrudan maddi üretimde istihdam edilen bölümlerinden bir kaç kat daha güçlüdür. Buna rağmen sınıfsal maddi üretim kapitalist üretim biçiminin çekirdeğidir. İçerisinde modern proletaryanın önemli iyi ve yüksek örgütlü sektörleri örgütlüdür. Her ne kadar eğitim ve üretim alanında ücretlilerin yeni katmanlarının bağımsız ve sendikal çıkar temsilciliği için birleşiyor ve greve kadar emek mücadelesinin tüm araçlarını kullanıyor olsalar da, orada gerçek ekonomik baskı, maddi üretimin ve onunla bağlantılı dağıtımın çekirdek alanlarındakinden çok daha zor inşa edilebilmektedir.

Bilimsel-teknik devrimin derinleşmesi, egemenlerin medya tartışmalarına soktukları »Sanayi 4.0« veya »Kapitalizm 4.0« gibi moda kavramlardan çok daha fazla anlam taşımaktadır. Kapitalist emaredeki modern üretici güçler giderek – insan türünün kendi kendisini yok etmek tehlikesine kadar – tahripkâr güçler olarak da gelişmektedirler. Ancak bu son eşik öncesinde de üretici güç gelişiminin sapıklığı ve tedrici barbarlaşma eğilimi artmaktadır. Özel ve mahrem yaşam, tüm yaşam alışkanlıkları ve özel bilgileri şimdiye kadar tasavvur edilemeyecek biçimde meta dönüşümünün nesnesi ve kurbanı olmaktadır – şimdi sadece üretim sürecinde değil. Ancak kapitalizmin ücretli emek ve sermaye arasındaki temel çelişkinin yerine, insan ve dijitalleşme veya robot ve Homo sapiens arasında güya sınıflar üstü olarak nitelenen bir çelişki geçmemektedir.

Şu anda, sadece »mali sermaye devrinde« değil, aynı zamanda en modern üretici güçlerle donatılmış yüksek derecede gelişmiş tekeli devlet kapitalizminde yaşadığımız gerçeği, Lenin'li yıllardan daha fazla geçerlidir. Tekeli devlet kapitalizmi sadece esas itibarıyla kapitalizmin yerine sosyalizmin geçmesinin maddi koşullarını yaratmadı, aynı zamanda yeni devasa bilimsel ve teknolojik devinimlerle üretimin toplumsal karakterinin tanınmasını ve insan ile doğanın özel mülkiyete dayalı kapitalist sömürü sisteminin aşılması gereğini giderek daha çok bilince çıkarmaktadır.

Günümüz işçi sınıfı

Alman Komünist Partisi... (7. sayfadan devam)

Alman tekeli burjuvazisi rekabet avantajlarını düzensizleştirme üzerinden işçi sınıfının aleyhine genişletmektedir. Yeşiller ve SPD de diğer partilerin yanı sıra bu rotayı öz itibarıyla belirlemiş ve siyaseten ileri götürmüşlerdir. Ajanda 2010 gibi sosyal ve demokratik haklara yönelik esaslı saldırılara karşı sendikalar yeteri kadar mücadele vermemişlerdir. 80'li yıllara kadar, Avrupa'da sosyalizmin var olması nedeniyle, işçi sınıfının sisteme bağlanması kısmen sosyal tavizlerle satın alınabilirken, bugün güçler dengesi değişmiş, egemen sınıf saldırıya geçmiştir.

Bu saldırı, işçi sınıfı içerisinde, sınıfın sinai çekirdeğini küçülten sonuçları olan yapısal değişikliklere yol açan üretici güçler gelişimiyle bağlantılı gelişmektedir. İşçi sınıfının kadrolu personel, taşeron işçiler ve diğer düşük ücretliler ile sayıları giderek artan işsizlere bölünmesi sonucunda mücadele koşulları kötüleşmektedir. Ajanda 2010 ile, işçi sınıfı üzerinde baskıyı etkili bir biçimde artıran yeni araçlar yaratılmıştır. İşçi sınıfının giderek büyüyen bir bölümü tamamıyla üretim sürecinin dışına itilmekte, yoksullaştırılmakta ve yaptırımlar yoluyla disipline edilmek istenmektedir. Özellikle kadınlar bu saldırılardan olumsuz etkilenmektedirler.

Bugün işçi sınıfının geniş kesimleri arasında emek ve sermaye arasındaki sınıf çelişkileri konusunda bir bilinç değil, aksine tekeli sermaye ile çıkar birliği olduğuna dair yanılgı yaygındır. Ancak bağımlı çalışanların çıkarlarını »kendini« tekelleri veya üretim bölgesinin çıkarlarına bağlı olarak tarif etmeleri onları gerçekte daha bağımlı kılmaktadır. İşçi hareketinin bu zayıflığı kapitalist egemenliğin güvence altına alınmasının önemli bir etmenidir. İşçi hareketi içerisindeki, reformlar ile elde edilecek kısmi iyileştirmeler hedefinin ötesini göremeyen güçler buna katkı sağlamaktadırlar. Bu güçler işçi sınıfının sadece bir azınlığına sağlanan bu iyileştirmeler veya imtiyazlarla nesnel olarak kendilerine rüşvet verilmesini onaylamaktadırlar. Böylelikle bu güçler işçi hareketi içerisinde, tekeli kapitalizmle kopmaz bir biçimde bağımlı olan oportünizmin taşıyıcısı olmaktadır.

Sosyal açıdan dışlananlar arasında da sınıf bilinci gelişmemiştir. Yalnızlaşma koşulları altında sınıf bilincini geliştirmek daha da zordur, bu nedenle siyasi yaşama çok seyrek katılmaktadırlar. Böyle üretilen »iş istikrar« Alman burjuvazisinin başarı faktörlerindedir.

Güvencesiz istihdam, işsizliğe ve

yoksulluğa kayma korkusu şantaja karşı direnci azaltmaktadır. Ezilen ve sömürülenler her gün medya üzerinden yayılan burjuva ve gerici ideolojisinin etkisi altında, esas itibarıyla nesnel çıkarlarına ters düşen tasavvurları, düşünce biçimlerini, değer ve yönelimleri kabullenmektedirler. Bölgecilik mantığı ve dayanışmanın kırılması, proletarya enternasyonalizminden arda kalanları zayıflatmaktadır. Bu, körüklenen milliyetçilik ve militarizmle kombinasyon içinde, sınıfı ulusal ve uluslararası çapta bölmeye hizmet eden ırkçı eğilimlerin üremesine ortam yaratıyor.

İşçi sınıfı tüm nesnel yapısal değişimlere, yeni bölünme çizgilerinin ortaya çıkmasına ve bağımlılıklara vs. rağmen, sermayenin iktidarına karşı mücadelenin ve sosyalizm inşasının belirleyici gücüdür. Şu anki örgütlenme derecesi ve siyasi bilincinden bağımsız olarak bu böyledir. İşçi sınıfı devrimci öznedir. Sınıfı tarihsel misyonunu üstlenme yeteneğine kavuşturmak Komünist Partisinin ana hedefidir.

»İşçi sınıfı kapitalist toplumda, toplumsal üretim sistemindeki konumu nedeniyle en fazla ve doğrudan kapitalist sömürüye maruz kalan sınıftır. İşçiler ve ücretliler, üretim araçlarının mülkiyetine sahip olmayanlar olarak, iş güçlerini satmak zorundadırlar. Onların emeği olmaksızın toplum var olamaz. Yüksek derecede sanayileşmiş ülkemizde tüm değerlerin yaratıcısı onlardır. İşçi sınıfının, insanlığın çıkarlarından farklı olan çıkarları yoktur. Bu toplumsal konumu işçi sınıfına, direnişin ve toplumsal değişimin ana taşıyıcısı olma gücünü vermektedir. (...) Toplumsal ilerleme ancak işçi sınıfının eylem birliği içinde hareket etmesi ve ittifaklar kurması ile tasavvur edilebilir. İşçilerin, hizmetlilerin, memurların, güvencesiz çalıştırılanların ve işsizlerin, çırakların ve emeklilerin – milliyetleri ve kökenlerinden, farklı dünya görüşlerinden ve farklı parti üyeliklerinden bağımsız – birlikte davranmaları zorunlu ve olanaklıdır.« (DKP Programı)

İşçi sınıfının toplumsal zenginliğin yaratılması sürecindeki bu özel rolü, onu nesnel olarak kapitalist sömürü sistemine karşı verilen mücadelenin öncü sosyal ve siyasal gücü yapmaktadır. Ancak bunu tarihsel yeterliliğini bilincine çıkardığında yerine getirebilecektir. Bunun içinse, bilimsel sosyalizmin teorisi ve ideolojisi ve onun örgütleri ve partilerinin sınıf çıkarlarının bilincine varmakta olan işçi sınıfı ile sıkı bağlantısı gerçekleştirilmelidir.

Sağ tehdit artmakta

Ülkede kitlesel sömürüye, halkın giderek büyüyen bir kesiminin toplumsal yaşamdan dışlanmasına, halkın büyük bir kesiminin reddettiği savaş politikasına rağmen, belirli sessizlik hakim. Aynı zamanda şiddetli baskı araçları genişletilmekte ve sosyal hareketlere karşı mücadelede denenmektedir. Egemenler açısından, burjuvaziye içeride kitlesel protestoları ve kalkışmaları baskı altına alma olanağını verecek gerici bir devlet tadilatı gerektirmektedir. Otoriter güvenlik devletine yönelik olan gelişme derinleşmekte ve hızlanmaktadır. Demokratik haklar budanmaktadır. Grev hakkına yönelik saldırılar artmakta, siyasi aktivistler jurnallenmektedir. Devletin baskı organları saldırganlaşmakta ve daha fazla haklar, olanaklar ve araçlarla donatılmaktadırlar. Bu araçlar egemen sınıfın elinde kendi mülkiyet ve iktidar ilişkilerinin güvence altına alınmasına hizmet etmektedirler.

Federal Ordunun yurt içinde kullanılması denenmekte ve sivil-askeri işbirliği ile olanaklı hâle getirilmektedir. Militarizme, milliyetçilik ve ırkçılık refakat etmektedir. Tekeli burjuvazinin etkin muhafazakâr ve gerici kesimleri sağdan baskı aracı olarak yeniden açık faşist güçleri kullanmaktadırlar. Devlet organlarının işbirliği NSU skandalıyla gün yüzüne çıkmıştır. Neofaşistlere karşı verilen direniş kriminalize edilmektedir.

Burjuvaziye geçişi sağlayan yolu açan menteşe güçleri Almanya İçin Alternatif (AfD) ile oluşmuşlardır. Pegida ve Hogesa ile, yıllarca inşa edilen düşman resmi »İslam« önyargılarını kullanan ve kısmen şiddet yoluyla uygulayan gerici, milliyetçi-şovenist ve ırkçı bir kitle hareketinin kurulması başarılıdır. Egemen politikanın körüklediği önyargılar böylece sokakta yankılanmaktadır. Bu önyargılar CSU'dan SPD'ye kadar partiler tarafından iki yüzlü bir biçimde »yurttaşların ciddiye alınması gereken kaygıları« denilerek yasaların sertleştirilmesi için kullanılmaktadır. Müslümanlar ve »İslam« dikkatleri asıl sorumlulardan – tekeller ve devletten – çekmek için günah keçisi hâline getirilmektedirler.

DKP'nin rolü ve görevi

Kitlesel yoksulluk, sefalet ve dışlama, militaristleşme, milliyetçilik, savaşlar ve doğanın talan edilmesi insanlığı uşurumun kenarına itmektedir. »Ya Sosyalizm, ya barbarlık« bir var oluş sorusu olmuştur. DKP, kapitalizmin aşılması ve sosyalizmin kurulması için vardır. Marksist-Leninist bir Parti olarak, ücretli emek ile sermaye arasındaki

Alman Komünist Partisi... (8. sayfadan devam)

toplumun temel çelişkisinin çözülmesi için kapitalizmin devrimci yoldan aşılması gerekliliğinden yola çıkar. İşçi sınıfının diğer emekçi katmanlarla ittifakıyla siyasi iktidarı eline geçirmesi, önemli üretim araçlarının toplumsallaştırılması ve işçi sınıfı ile tüm emekçilerin çıkarlarına olan bir iktisat planlaması, sosyalizmin inşasının merkezi ön koşullarıdır.

DKP kendisini Marx, Engels ve Lenin'in öğretileri ve teorileri ile yönlendirmektedir. Bunlar siyasetimizin bilimsel temelini oluşturmakta ve eylem kılavuzumuzdur. Bunlar, hareketsiz bir doktrin değil, aksine günümüz gerçekliğini tarihsel ve diyalektik materyalizmin metotları ve bilgileri ile araştırma yükümlülüğüdür. DKP, komünistlerin dünya görüşü olan Marksizm-Leninizmin özgür propaganda hakkı için mücadele vermektedir.

Güncel mücadelelerimizin, kapitalizmden devrimci kopuş stratejisine ve sosyalizme geçiş arayışlarına bağlanması vazgeçilmezdir. Yeni sosyalist toplum düzeni ve kapitalizminin aşılması, ancak uzun süreli ve karmaşık bir süreçle, sert sınıf mücadeleleri ile gerçekleştirilebilir. Temel engel tekelci sermaye, yani egemen kapitalist sınıfın en güçlü ve en etkin parçası olan tekelci burjuvazidir. Tekelci sermaye, iktidarını tehlikede gördüğü siyasi kriz zamanlarında sadece kitle iletişim araçlarına sahip değildir. Olağanüstü durum yasaları, hükümet aparatı, hukuk (yargı), ordu, polis ile etkin ve vahşi biçimde kullanılacak şiddet araçlarına da sahiptir.

Sadece 1973 Şili deneyimleri değil, aynı şekilde bilhassa Doğu Avrupa, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki son şiddet içeren devirmeler ve devrimler, egemenlerin tüm araçlarla devrimci bir sürece karşı çıkacaklarını göstermektedir. Reform ve devrim diyalektiğini dikkate almak, Komünist Partisini, »reform alternatifleri«, »dönüşüm konseptleri« ve »iktisadi demokrasi modellerine« yönelen ve bu farkı silikleştiren örgütlenmelerden farklı kılar.

Komünistler, kapitalizmdeki reformların gerekliliğini de, sınırlılıklarını da bilirler. Komünistler, »yasal reform faaliyetini sadece genişletilmiş devrim ve devrimi de yoğunlaşmış reform olarak tarif etmenin esas itibarıyla yanlış olduğunu« (Rosa Luxemburg) bilirler. Kapitalizmi aşmak, devrimci bir kırılmayı gerekli kılar. DKP aynı zamanda emekçilerin güncel çıkarları için verilen reform mücadelelerine katılır. İşçi sınıfının bugünkü çıkarları ve ihtiyaçları söz

konusu olduğunda DKP için önemsiz olan konu olmaz. İşletmelerde ve komünlerde (yerleşim yerleri, semt, kent, kasabalar Ç.N.) »çay suyu için verilen mücadele« anlayışı, komünist siyasetin vazgeçilmez alameti farikasıdır.

İşçi sınıfı içerisinde sosyalizmin gerekli ve olanaklı olduğu anlayışı olgunlaşmalıdır. Sosyalizmin ilk büyük denemesinde hangi olumlu kazanımların elde edildiğini göstermek buna dahildir. Sınıf olarak sınıftan, sınıf için sınıfa dönüşmesi için işçi sınıfının devrimci dünya görüşünün hegemonyası gereklidir. Böylece bir devrimci sınıf bilincini geliştirmek, sınıfın içinde kök salmasını sağlamak ve çoğunluk kazanacak seviyeye getirmek, Komünist Partisinin merkezi görevidir.

Bu ise komünistlerin, işçi sınıfının kendi çıkarlarını kendi eline alması için gerekli yeteneği sağlayacak bir politikanın geliştirilmesi ve propaganda edilmesini gerektirir. İşçi sınıfı sadece mücadele içerisinde kendi durumunu belirleyen toplumsal etmenleri görmeyi öğrenecektir. Bu görev, kapitalizm hakkında sınıfın büyük bir bölümünün düşüncesine hakim olan reformist hayalleri geri püskürtme ve aşma göreviyle kopmaz bir biçimde bağlıdır. Emperyalizm koşullarında bir yasallık olarak işçi sınıfı içerisinde ortaya çıkan oportünizmle mücadele de bu görev içerisinde yer alır.

Reform ve devrim diyalektiğini dikkate alan komünist siyaset, her ilerici olguyu ele almak ve insanlarla birlikte eyleme geçmek anlamını taşır. Komünistler bunu yaparken, işçi sınıfının ve halkın haklarına yönelik olan saldırıların münferit, birbirinden bağımsız eylem olmadığını, aksine emek ve sermaye arasındaki temel çelişkinin ifadesi ve sonucu olduğuna dikkat ederler.

Bugün, kapitalizmin emperyalist aşamasında belirleyici düşman tekelci sermayedir. Sürekli olarak kapitalizm/emperyalizm, kriz ve savaş arasındaki bağlantıyı yeniden görmektedir. Bu durumda anti-tekelci bilincin yaygınlaşması, anti-militarist ve anti-faşist hareketlerin güçlenmesi zorunludur. DKP gücünü bu hedeflere yoğunlaştıracaktır. Bunlar, bizim için biri birinden bağımsız, yan yana duran konular değil, aksine egemenlerin saldırılarına karşı, toplumsal ilerleme için verilen mücadelenin biri birine organik olarak bağlı sorunlarıdır.

Antimilitarist mücadelelerimiz

Biz NATO'nun dağıtılması ve FAC'nin

NATO'dan çıkması için mücadele ediyoruz. NATO, en saldırgan emperyalist güçlerin yönetimi altında olan emperyalist askeri ittifaktır. Bu güçler öncelikle ABD, Almanya, Britanya ve Fransa'dır. Bunlar, FAC'ndeki gerici ve militarist güçler ve bunların askersel sanayi kompleksiyle ortak cephede NATO'dan çıkılmasına karşı tüm araçlarla direnç göstereceklerdir, çünkü o zaman Rusya'ya karşı yönelen tüm ABD ve NATO stratejisi kendi içinde çökecektir. Bu nedenle bu mücadelede NATO ittifakının tüm öncü askeri iktidar bloğu düşmanımızdır.

Emperyalist ülkelerdeki ordular her zaman içe ve dışa yönelik saldırganlığa hizmet ederler. Aynı zamanda her zaman askerlerin gerici ve militarist anlamda gözlerinin kamaşmasına (körleşmesine) hizmet etmektedir. Günümüz koşulları altında ordunun en gerici biçimi, gönüllü profesyonel ordudur. Bu nedenle Federal Orduya karşı mücadele etmekteyiz.

Federal Ordunun ve diğer silahlı güçlerin her türlü yurt dışı görevini ve sivil-askeri işbirliğinin her türlü biçimini reddediyoruz. Bunlar, Alman tekelci sermayesinin ekonomik ve siyasi çıkarlarını askeri şiddetle kollama iradesinin ifadesidir.

Federal Ordunun ülke içinde bir iç savaş gücü olarak eğitilmesine ve görevlendirilmesine karşı mücadele ediyoruz. Federal Ordunun ister kamuya açık yemin törenleri olsun, isterse okullarda, üniversitelerde ve çalışma ajanslarında (İş ve İşçi Bulma Kurumu Ç.N.) Federal Ordu tanıtımı olsun, kamusal alanda her türlü sahne alışına aktif biçimde karşı çıkıyoruz. Federal Ordu "normal" bir iş yeri değildir, Militarizmin / Emperyalizmin okuludur.

Militarizmin alt yapısına (talim alanları v.s.) aktif olarak karşı çıkıyoruz ve onun geliştirilmesine karşı direniyoruz. Öğrenimin, araştırma ve kültürün militaristleştirilmesine, medyada militarizme ve savaş kışkırtıcılığına karşı mücadele ediyoruz. Öğrenim ve araştırma silah üretimine hizmet etmemeli, kültür milliyetçi ve militarist olmamalıdır. Üniversitelerde sivil hükümlerin geçerli olmasını talep ediyoruz.

Sivil korumanın her biçimine, kadınların askeri paramiliter yapılara alınmalarına ve komünlerde yeni erken uyarı sistemlerinin yaratılması gibi militaristleştirmenin diğer biçimlerine karşı mücadele ediyoruz. Federal Polis veya Teknik Yardım Kurumu gibi

Alman Komünist Partisi... (9. sayfadan devam)

paramiliter olan veya öyle biçimlendirilen yapıların militaristleştirilmelerine yönelik gelişmeleri yakından takip etmekteyiz.

Silah ihracatını reddediyoruz ve tüm silah fabrikalarının dönüştürülmesini savunuyoruz. Silah ihracatının Alman tekeli sermayesinin ekonomik, siyasi ve askeri çıkarlarını savunmak ve silah sanayinin kârlarına hizmet etmekten başka bir nedeni yoktur. Silah ihracatı aynı zamanda hem kendi silahlanma yeteneklerinin güvence altına alınmasına, hem de silahlanma ürünlerinin masraflarının düşürülmesine hizmet etmektedir. Böylelikle silah ihracatı ve Federal Ordunun silahlandırılması aynı madalyonun iki yüzünü oluşturmaktadırlar. Emperyalist çıkarların gerçekleştirilmesinde silah üretiminin merkezi rolü hakkında aydınlatıyoruz. Özellikle sendikalar içerisinde konversiyon (silah üretiminin sivil üretime dönüştürülmesi, Ç.N.) taleplerini destekliyoruz.

İşçi ve sendika hareketinde anti-militarizmin yeniden kök salmasını, sendikaların antimilitarist mücadeleleri desteklemelerini ve özellikle Federal Ordunun yurt dışına gönderilmesine, silah ihracatı ve üretimine karşı aktif olmalarını istiyoruz. Sendikalar ile Federal Ordunun her türlü işbirliğini reddediyoruz.

Hedefimiz, bu temel konularda hareketi desteklemek veya başlaması için girişimde bulunmaktır. Hangi kisse altında, ister insan hakları, kadın hakları, din özgürlüğü veya terörizme karşı mücadele gerekeceği ile olursa olsun, savaş kışkırtıcılığına ve medyatik seferberlik çağrılarına karşı çıkıyoruz. Burada hiç bir zaman halkın hakları değil, her zaman Alman bankaları ile tekellerinin çıkarları söz konusudur. Barış hareketinin eylemlerine katılıyor ve bunların yaygınlaşp, güçlenmesi için etkide bulunuyoruz. Mülteci politikasında, mülteciliğin nedenleri olan emperyalist savaşlara ve silah ihracatına karşı mücadeleyi merkeze koyuyoruz. Barış mücadelesi ile anti-faşizmin birliği temelinde olanaklı olan en geniş ittifakları hedefliyoruz. Aynı zamanda bu ittifaklar içinde ve dışında özgün komünist pozisyonlarımızı savunuyoruz. Barış sorununu demagojik biçimde kullanarak, gerçek savaş nedenlerinin üstünü örten antisemitik, ırkçı ve faşist güçlere karşı mücadele veriyoruz.

Yıllardan beri ABD ve İsrail'e yönelik anti-emperyalist eleştirinin antisemitik diye karalandığına tanık olmaktadır. Böylelikle antisemitizm izafileştirilmekte, tutarlı anti-militarizm engellenmeye

çalışılmakta ve barış hareketi Alman devlet doktrininin boyunduruğu altına sokulmaya çalışılmaktadır. Aynı zamanda sağ içerikleri barış hareketi içerisine taşıma veya barış hareketinin vuruş yönünü öyle ya da böyle sadece ABD'ye çevirmek amacıyla, barış hareketini sağa açma denemeleri söz konusudur. Bu, barış hareketinin bazı kesimlerinin belirli Alman sermaye fraksiyonlarının hizmetine sokulması tehlikesini içermektedir. DKP'nin görevi, diğer güçlerle birlikte bu iki akımı geri püskürtmektir.

İşçilerin birliği ve anti-tekeli ittifaklar için mücadelemiz

DKP mücadelesini ana düşmana, ulusal, multi ve transnasyonal tekeli sermayeye yönelmektedir. Büyük sanayi şirketleri, enerji tekelleri, özelleştirilmiş eski kamu şirketleri, sigortalar ve bankalar, ticaret tekelleri – bunlar tekeli sermayedir. Sanayi ve banka sermayesinin bütünleştiği mali sermaye, tekeli sermayedir. Tekeli sermayenin en saldırgan bölümü askersel-sanayi kompleksi ve siyasetteki yardımcı birlikleridir.

Tekeli devlet kapitalizminde devlet tekeli sermayenin çıkarlarının güdümündedir. Egemen politika, bu çıkarlar ile çelişkisiz olmayan birliğin ve bağlantının ifadesidir. Bu görüşümüzü, anti-tekeli hareketin ve savunma cephesinin çekirdeğini oluşturmak zorunda olan işçi sınıfının bilincine yerleştirmek istiyoruz. İnsanlar ulusal düzeyde ve uluslararası düzeyde tekeli kapitalizmin çelişkilerini yaşamaktadırlar. Toplumumuzdaki temel çelişkinin az veya çok, maskesini düşüren veya tekeli sermayeye karşı yönelen hareketler oluşmaktadır. Nükleer santrallere ve Castor nakliyatlarına karşı çıkan, Occupy, Blockupy, G7/G8/G20 zirveleri protestoları gibi hareketler bunlar arasındadır. Aynı şekilde faşistlere karşı, sağa karşı, mülteci hakları için verilen mücadeleler, Serbest Ticaret Antlaşması TTIP ve CETA karşıtı mücadeleler bunlar arasındadır.

Biz, AB'nin aşılması ve FAC'nin AB'nden çıkması için mücadele ediyoruz. AB, öncelikle Batı Avrupa'nın emperyalist devletlerinin tekeli sermayenin çıkarları temelinde oluşan birliğidir. AB'ndeki güç, 2008 krizinden itibaren Alman tekeli sermayesinin eline geçti. Alman tekeli sermayesi bu üstün konumunu kârlarını acımasızca artırmak için kullanmaktadır. AB, aynı zamanda, kapitalist sistem içerisinde bile alternatif yolları engelleyen bir araç olarak hizmet etmektedir.

Bu mücadelelerdeki görevimiz, hareketlere örgütsel desteğin yanı sıra, öncelikli olarak bu sorunların kapitalizmin işlevindeki bir yanlışlık, bankaların »kumarhane« mentalitesi veya dolandırıcılık değil, aksine kapitalizmin »asalak ve çürüyen« aşaması olarak emperyalizmin temel çelişkilerinin sonuçları olduğu anlayışını yaygınlaştırmaktır.

Burada şu mücadele alanlarının özel bir önemi bulunmaktadır:

1. İşyeri politikası

İşçi sınıfının yanı sıra, emekçi halkın giderek artan kesimleri de tekeli devlet kapitalizminin çelişkileri ve ihtilaflarından etkilenmektedirler. Bu ortak etkileniş, geniş anti-tekeli mücadeleler ve hareketlerin gelişiminin nesnel temelidir.

Her anti-tekeli ittifakın özü, işçilerin birliğidir: işçi sınıfının eylem birliği. Dünya görüşü sınırlarının ötesinde, işçi hareketinin farklı yelpazelerinin ortak eylemleri ve mücadeleleri için etkide bulunuyoruz.

Sınıf bilincinin oluşması için, sınıf mücadelesinin okulu olarak sendikaların örgütsel ve siyasi açıdan güçlenmeleri belirleyicidir. Birlik sendikasını, bölme denemelerine ve »bölgecilik mantığına« bağlama eğilimine, ortak şirket yönetimi anlayışına ve parti siyaseti tarafından araçsallaştırmaya karşı savunuyoruz.

Grev hakkını ve koalisyon özgürlüğünü savunuyoruz, kapsamlı grev hakkını talep ediyoruz. Bu mücadeleler ve hareketlerde sermaye ve emeğin çıkarlarını sadece münferit sorularda değil, temelden uzlaşmaz bir biçimde karşı karşıya durduklarını gösteriyoruz. Sendikaların birliğini ve mücadele güçlerini "Toplu İş Sözleşmelerini Genelleştirme Yasası" gibi bölme çabalarına karşı savunuyoruz. Artan bir biçimde meslek temelindeki örgütlenmeyi ve işkolu sendikaları arasındaki rekabeti sendikal hareketin zayıflaması olarak görüyoruz.

İşçi sınıfının bilincinin gelişmesi, mücadelelerin genişlemesi için büyük işyerilerindeki çalışanlara özel önem düşmektedir. Sendikal hareket içerisinde bu çalışanlar ve onların sendika ve işyeri işçi temsilcilerinin kararların, pozisyonların, yönelimlerin ve eylemlerin gelişmesinde büyük etkileri bulunmaktadır. İşyeri faaliyetinin, özellikle büyük işletmelerdeki faaliyetlerinin komünistler için olağanüstü önemi bulunmaktadır. DKP işçi sınıfının her

Alman Komünist Partisi... (10. sayfadan devam)

türlü bölünmesine karşı mücadele etmekte ve sınıfın her katmanının bağımsız ve sendikal yönelimi için bilincini güçlendirmektedir.

Göçmen örgütleri ile, göçmen kökenli yoldaşlar ve iş arkadaşlarıyla işbirliğinin büyük önemi vardır. Bu işbirliğini yoğunlaştıracağız.

- Biz işçi sınıfının bölünmesine karşı çıkıyoruz. Gençlerin yaşlılara, Doğuların Batılılara, işsizlerin çalışanlara, taşeronların kadrolulara, Almanların yabancı işçilere, erkeklerin kadınlara ve yurt içinde ve dışındaki bölgesel üretim koşullarında mevkilerinin birbirlerine karşı kullanılmalarına karşı mücadele edilmelidir. Biz sınıfın bir bütün olarak şekillenmesi ve sınıfın bütününe çıkarlarının savunulması, proletarya enternasyonalizmi için mücadele ediyoruz.

- Tam ücretin ve personel sayısının korunması koşullarında çalışma sürelerinin kısaltılması talebi, ülkemizin işçi ve sendika hareketinde yeniden yer bulmalıdır. Bu talep mücadeleleri tek tipleştirme, süresiz sözleşmeli ve güvencesiz işçilerin, işsizlerin ve dışlanmışların mücadelelerini birleştirme şansını içermektedir. DKP 30 saatlik çalışma haftası talebiyle önemli bir itki sağlayabilir. Bu talebin yerleşmesi, işçi hareketinin savunma konumundan çıkmasını sağlayacaktır.

Bu mücadele taşeron işçiliğinin, süreli sözleşmelerin yasaklanması mücadelesi ile sıkı sıkıya bağlantılıdır. Özellikle kadınlar ve gençler bunlardan etkilenmekte, günümüzde »güvencesizlik yeni olağanlık« olmuştur. O nedenle kural olarak süresiz tam istihdam için mücadele ediyoruz. Kalifiye öğrenim ve meslek eğitimi ile çırakların ve meslek öğrencilerinin süresiz iş akdine alınmaları bu mücadelenin parçasıdır.

2. Komünal (Yerel) politika

Komünler (yerel yerleşim yerleri), işyerlerinin yanı sıra faaliyetlerimizin ikinci ağırlık noktasıdır. Burada işçi sınıfının çıkarlarına ve tekellere karşı konumda olan müttefik katmalara yönelik siyaset geliştiriyoruz. Yukarıdan dayatılan sınıf mücadelesi, krizin yükünü alttakilere yüklemektedir. Kısıtlamalar, işyerlerinin azaltılması, kurumların kapatılması ve özelleştirmeler bunun sonucudur. Komünlerde yoksul mahalleler oluşmaktadır. Kent gelişme ve ulaşım politikaları giderek tekellerin ve »tedarikçi« olarak nitelendirilenlerin çıkarlarına göre şekillenmektedir. Okullar

çürütülmekte, öğretmen ve öğretim aracı açığı felaket hâle gelmektedir. Yerleşim bölgelerinde gerçekleştirilen lüks tadilatlar (kentsel dönüşümler) kiracıları uzaklaştırmakta, kent merkezlerinde yoksulluğun görünür olması istenmemektedir. Kiralar ve yan giderler artmakta, konutların terkedilmesi çoğalmaktadır. Biz insanlık hakkı olan ödenebilir konut için mücadele ediyoruz. Barınma hakkı insanlık hakkıdır.

Herkes için yeterli, ucuz ve ödenebilir konut ve belediyelerin görevlerine uygun bütçelere kavuşmaları için mücadele veriyoruz. Bu bütçeler kamuya ait yeterli ve çekici var oluş güvencesi kurumlarını, kamusal sağlık hizmetlerine ücretsiz ve konuta yakın ulaşımını ve kitle sporu ile kitle kültür kurumlarını ve ücretsiz kamusal ulaşımı güvence altına almalıdır. Biz yüksek kiralara, spekülasyonlara, her türlü harç artırımına ve kamusal altyapı ve hizmetlerin özelleştirilmesine karşı mücadele ediyoruz.

Sendikaların ve sanatçı birliklerinin sanat emekçilerinin gelir ve çalışma koşullarını güvence altına alacak toplu sözleşme taleplerini destekliyoruz. Orkestraların, tiyatroların, galeri ve müzelerin kalifiyeli ve angaje personele ihtiyaçları vardır. Toplu sözleşmelerin kaldırılması ve ücretlerin düşürülmesi sanatsal yaratıcılık koşullarını yok etmektedir ve bunu birlikte engellemeliyiz.

Aynı şekilde Alman Kültür Konseyinin kültürel çeşitlilik ve kültürel altyapının genişletilmesine yönelik taleplerini destekliyoruz. Kent ve kasabalardaki kısıtlamalar yerine kültür merkezlerine, kültürel ve toplumsal faaliyetler için serbest alanlara ihtiyaç bulunmaktadır. Bu nedenle kültürel eğitim partimizin eğitim politikasının önemli bir parçasıdır.

3. Sosyal politika

Güvencesizliğe, dışlanmaya ve yoksulluğa karşı mücadele çok daha büyük bir rol oynamalıdır. İşçi sınıfının giderek daha büyük kesimleri süregelen işsizlikten, yoksulluktan, sosyal ve toplumsal sonuçlarıyla dışlanmışlıktan etkilenmektedir. İşçi sınıfının sosyal durumunun iyileştirilmesi daha güçlü biçimde ön plana çıkartılmalıdır. Sendikalar içerisinde bu pozisyonlarımız doğrultusunda mücadele edeceğiz.

67 yaşında emeklilik ve sözde »Ajanda 2010« çerçevesinde yürürlüğe sokulan Hartz Yasaları, işçi sınıfının durumunu ve işçi hareketinin mücadele konumunu büyük ölçüde kötüleştirmiştir.

»Ajanda 2010« işsizlere yöneliktir ve işçi sınıfının mücadele gücünü zayıflatıp, sınıfın bölünmesini derinleştiren bir baskı aracı olarak hizmet görmektedir. Biz, 67 yaşında emeklilik kararının geri alınması ve Ajanda 2010'nun kaldırılması için diğer kısıtlama planlarına karşı da mücadele ediyoruz.

Sağlık alanındaki kısıtlamalar dramatik hâl almıştır. Sağlık alanının kâr ilkesinin boyunduruğu altına sokulması ve özelleştirme ve tekelleştirme süreçlerinin uygulanması, iki sınıf tıbbını kökleştirmektedir. Sağlık hizmetleri, hastalar ve sağlık çalışanlarının aleyhine, olağan kapitalist ürün hâline dönüşmüştür.

Anti-faşist mücadelemiz

Anti-faşist mücadelemiz sadece faşistlerin eylemlerine ve ideolojilerine yaygınlaştırmalarına karşı mücadeleye indirgenemez, indirgenmemelidir. Genel anlamdaki sağa kayışa karşı mücadele ediyor ve sosyal kısıtlamalara karşı verdiğimiz mücadeleleri sağa karşı yürüttüğümüz aktivitelerle bağlıyoruz. Çünkü sağ gelişme ve faşizm egemenlik altında olanların bölünmesine hizmet etmekte, böylece teknelci sermayenin çıkarlarının gerçekleştirilmesinin yolunu açmaktadırlar. Bizler, anti-faşist direnişin mirası temelinde mücadele ediyor ve DAC'nin anti-faşist mirasını savunuyoruz.

Burjuvazinin en gerici kesimleri ve onların temsilcileri faşistlere burjuva devlet aparatında ihtiyaç duymaktadırlar. Burjuvazi, işçi sınıfının farklı katmanlarını yoksulluğa iterken ve sosyal ve demokratik hakları yürürlükten kaldırırken, faşistler sosyal demagogileri ile haklı hoşnutsuzluğu ve hiddeti kanalize etmektedirler. Anti-kapitalist sonuçlar milliyetçi ve şovenist kışkırtıcılık ile engellenmektedir. Faşistler ayrıca büyük sermayenin en gerici kesimleri için, sistemin sallantıya girmesi durumunda siyasi rezerv olarak kullanılmaya hizmet etmektedirler. Sistemi stabilize edici rol oynamaktadırlar.

Faşistler ayrıca büyük sermayenin en gerici kesimlerine, ücret ve sosyal talanına, kriz sonuçlarının yükünün işçi sınıfının sırtına yüklenmesine karşı mücadele eden güçlere karşı tehdit potansiyeli, ilerici güçlerin hedeflerinin şaşırtılması ve güçlerini birleştirmelerine karşı ve yasaların gericileştirilmesinin gerekçesi ve kisvesi olarak hizmet etmektedirler.

Burjuva devletinin sistemi stabilize etmek için faşistlere ve sağ demagoglara

Alman Komünist Partisi... (11. sayfadan devam)

ihtiyacı vardır. Burjuvazi işçi sınıfının farklı katmanlarını yoksulluğa iter, sosyal ve demokratik hakları ortadan kaldırırken, örneğin Pegida, AfD ve klasik faşistler sosyal demagojileriyle haklı hiddet ve hoşnutsuzluğu sermaye için tehlikeli olmayacak yollara kanalize etmektedirler. Özellikle dışarıya karşı sivil ve »zararsız« görünüm sergileyen örgütler ve partiler, egemen sisteme yönelik vuzuhsuz hoşnutsuzluk duyan insanları milliyetçi ve şovenist yönden etkilemeyi başarmaktadırlar. Medyatik dikkat sayesinde toplumdaki temel mutabakat giderek daha sağa kaymakta ve böylelikle bu hareketler ve partiler örneğin Sığınma Yasasının sertleştirilmesi için fikir babası olarak hizmet etmektedirler. Faşistler ayrıca büyük sermayenin en gerici kesimleri için, sistemin sarsılmaya başlaması durumunda siyasi yedek (rezerv) gücü olarak hizmet etmektedirler.

Faşistler, iddia ettikleri gibi anti-kapitalist değillerdir – tam tersine! Komünistler olarak kapitalizm / emperyalizm ve faşizm arasındaki bağlantıyı göstermekteyiz. Faşizmi, sermayenin egemenliği akut tehdit altında olduğunda, ya da vazgeçilmez olarak gördüğü hedeflerin burjuva demokrasisi çerçevesinde gerçekleştirilemeyeceğini gördüğünde başvurduğu, burjuva egemenliğinin en gerici biçimi olarak görmekteyiz. İktidardaki faşizmin, mali sermayenin en gerici, en şovenist ve en emperyalist kesimlerinin açık terörist diktatörlüğü olduğuna dikkat çekiyoruz.

Faşistler, mülteci sorunlarını ırkçı anlamda kullanmaya çalışıyorlar. Bunu yaparken, işçi sınıfının ve orta katmanların içine kadar nüfuz etmiş olan önyargıları kullanmaktadırlar. Kapitalizmin / emperyalizmin milyonların göçe zorlanmasının ve mülteci olmasının temel nedeni olduğu konusunda insanları aydınlatıyoruz. Mültecilerin sınırsız ikamet haklarına ihtiyaçları vardır; sığınma hakkı hiç bir engel olmaksızın yeniden yürürlüğe sokulmalıdır. Mültecilerin ülkeye alınmasının, zaten var olan konut kıtlığı ve yüksek kiralar, yetersiz kreş yerleri, kapasitelerini aşmış okul sınıfları gibi sorunları artırmaması ve yerli halk ile mülteciler arasında daha sert kutuplaşmalara yol açmaması için, bu sorunların kapitalizmdeki gerçek nedenlerini gösteriyoruz. Alman işçi sınıfı ile mültecilerin ortak çıkarını ifade ediyoruz.

Savaş kışkırtıcılığının, faşizmin, ırkçılığın, antisemitizmin ve yabancı düşmanlığının savunulma hakkı yoktur. O nedenle şunları vurguluyoruz: Faşizm düşünce değil, aksine bir suçtur. Nazilerin

faal olduğu her yerde direniş görevdir! Faşistlere ve ırkçılara tek bir sokak, tek bir parlamento koltuğu verilmemeli, kamu önüne çıkılmaları engellenmelidir!

Potsdam Antlaşmasında kararlaştırıldığı gibi, tüm faşist örgütlerin lağvedilmelerini ve propagandalarının yasaklanmasını talep ediyoruz. Faşistlere karşı etkin mücadele geliştirmek için, kimsenin dışlanmadığı geniş ittifaklara ihtiyaç vardır. Dresden ve diğer kentlerdeki başarılı ve burjuva kesimlerden otonom, anti-faşist güçlere ve sendikalara kadar birlikte gerçekleştirilen kitlesel blokaj eylemleri bunu göstermiştir.

DKP olarak farklı mücadele biçimlerini seçen anti-faşistleri bölme ve birbirlerine karşı kullanma denemeleri ile anti-faşistlerin kriminalize edilmelerine karşı çıkıyoruz. Totalitarizm teorisini ve faşizm ile sosyalizmi/komünizmi eşitleme çabalarını kararlı bir şekilde geri püskürtüyoruz. Gözetim (polis) devletinin genişletilmesi de, egemenlerin gerici politikalarına karşı olası direniş hazırlık çalışmasıdır. Birinci NPD yasaklama davasının ve devletin desteği ve finansmanı ile faaliyet yürüten NSU terör ağının deneyimleri, anti-faşistlerin hiç bir zaman gizli servislere ve devletin baskı organlarına güvenmemeleri gerektiğini göstermektedir. Gözetim devletine ve genişletilmesine karşı mücadele ediyor, gizli servislerin, BND, MAD ve Anayasayı Koruma Teşkilatı ile polisin ve Federal Polisin gizli servis yapılarının feshedilmelerini talep ediyoruz.

DKP'yi güçlendirin!

Tüm bunları, ancak aynı anda partimizin güçlenmesine çalışarak başarabiliriz. Şu anda ülkenin her tarafında eylem yapma ve kampanya geliştirme yetisine sahip değiliz, sayımız az ve üyelerimiz kısmen yaşlanmış. Kadın yoldaşların oranı son derece düşük. Bunları değiştirmek istiyoruz ve değiştirmeliyiz.

Daha fazla insanı güçlü bir Komünist Partisine olan ihtiyaca ikna etmeliyiz. Komünist Partisi sosyalist sınıf bilincinin yaygınlaştırılmasının ön koşuludur. Bunun için yeni fırsatlar ve olanaklar vardır. Kapitalizmi tarihin sonu olarak görmeyen ve alternatif arayan gençler arasında da. Partimize yakın duran SDAJ (Sosyalist Alman İşçi Gençliği Ç.N.) ile olan işbirliği burada merkezi önem taşımaktadır.

DKP'nin geleceği açısından Temel

Parti Örgütleri'nin gelişimi anahtar rol oynamaktadır. Birlikte kararı alınan politikaların özümsemesi ve yaşama geçirilmesi temel parti örgütlerinde gerçekleşmektedir. Komünist niteliklerin ve kişiliğin gelişmesi sınıf mücadelesinin pratiğinde sınanır ve ispatlanır. Temel örgütlerimiz örgütlenme dereceleri konusunda çok farklı düzeylerde gelişmemişlerdir. Temel örgütlerimiz ancak yerel ve merkezi görevler birbirleri ile uyumlaştırıldığında ve üst organların desteği ve yönlendirmesi sağlandığında gelişebileceklerdir. Bunun için içeriksel pozisyonların (politikaların) derinleştirilmesi amacıyla üzerinde çalışılması ve hedefli olarak nitelikli kadroların yetiştirilmesi gerekmektedir. Biz ülke çapında ortak siyasi yönlendirici kararlar alıyor ve yerel koşullara uygun olarak yaşama geçiriyoruz. Federal düzeyde alınan kararların aktarılması ve yerele uyarlanması görevini il ve yöre örgütleri gerçekleştirmektedir. Aynı zamanda parti içi tartışmayı örgütlemektedirler. Böylece alt birimleri yönetmektedirler. Destek ve yönlendirme, partimizin farklı düzeyleri arasında daha iyileştirilmiş iletişimi gerekli kılmaktadır. Siyaset sadece »yukarıdan aşağıya« geliştirilemez, temel örgütler de gündelik pratiklerinin, bu pratiğin genelleştirilmesi, parti bütününe stratejisine yansımaları ve böylelikle merkezi olarak geliştirilen politikaların kıstası olması için yüksek sorumluluklar taşırlar. Bu, partimizi güçlendirmenin ve adım adım geliştirmenin en iyi yoludur.

Tartışmada özgürlük, eylemde birlik – bu, fikirsel tartışmaların pratikte sınanması yoluyla idrak edilmesi ve gelişiminin ön koşuludur. Nesnel gerçeklik sürekli geliştiğinden, yeni eğilimler her gün tarafımızdan politik olarak değerlendirilmek zorundadırlar. Bunun için sınıf mücadelesi deneyimlerine ve bilimsel çözümlere gereksinimimiz vardır.

Eğitim politikamızın özel bir değeri bulunmaktadır. Ağırlık noktası dünya görüşümüzün temellerini yöre örgütlerimizin yardımı ile partinin geneline yaymak olmalıdır.

Yeni üyelerin kazanılmasını örgütlü olarak ele almalıyız, çünkü »Proletaryanın sınıf olması, burjuvazinin egemenliğinin yıkılması, proletaryanın siyasi iktidarı ele geçirmesi için« (Komünist Partisi Manifestosu) daha güçlü bir partiye ihtiyacımız vardır.

(Bu belge DKP'nin 14 – 15 Kasım 2015'de Frankfurt am Main kentinde gerçekleştirilen 21. Parti Kongresinde onaylanarak karar altına alınmıştır.)